

SZOHUREK ANTAL

SZURSZUM
KORDA

VERSES KÖNYV



A SZENT-ISTVÁN-TÁRSULAT
KIADÁSA BUDAPESTEN, 1910.

SZOHUREK ANTAL



SZURSZUM KORDA

VERSES KÖNYV



BUDAPEST

KIADJA A SZENT-ISTVÁN-TÁRSULAT

1910.

Nihil obstat.

Dr. Ludovicus Makay,
censor.

Nr. 6659.

Imprimatur.

Strigonii, die 24. Oct. 1910.

Ludovicus Rajner,
Eppus, vicarius gen.

STEPHANEUM NYOMDA R. T.
Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28. sz.

Sursum corda! — tulajdonképen ennek kellene lennie minden költészetnek és művészetnek, és voltaképen csak az költészet és művészet, a mi tudatára hozza az embernek azt, a mit az ókor nagy gondolkozó szelleme így fejez ki: *Sursum animum vocant initia sua*. S a mi ezt nem teszi, az lehet gondolatok csillogó játéka, merész képzelet szárnyalása, ügyes technika alakítása, de azért elmondható reá az, a mit ugyanaz a bölcs Seneca mind e művészet megalkotójáról, az emberről mond: «*O quam res est contempta homo, nisi supra humana surrexerit*».

De azért arany igazság van abban a rövid mondásban, melyet egy természettudományi intézet kapuján olvastam: *Natura artis magistra*. A korai középkor túlnaiv alakításai e tekintetben ép oly fogyatékosak, mint a modern szélső szecesszió zöld ege és kék viránya vagy idegbontó költészete. Csakhogy a művészet mestere legyen az emberi természet, az az emberi természet, melyről mondják, hogy *sursum vocant initia sua*. Azért: *Sursum corda*, hogy igazi emberek legyünk.

Budapest, 1910. okt. 30-án.

Dr. Giesswein Sándor.

SZURSZUM KORDA.

Ha jó az est, leomló fátyolával
Csendes falumban mindent árnyba von.
S csodás világok milliói égnek
A mély kékségű égboltozaton.
Meghitt mosollyal intenek le én rám,
Mint egy-egy váró boldog sejtelem.
Megérint tiszta fényük reszketése
S végig sugárzik láradt lelkemen.
És hallom, amint szólítanak, hívnak,
Beszédes lesz fönn valamennyi csillag;
Az egyik sóhajt, másik mondja:
Szurszum korda!...

Kegyellen zsarnok vesz erőt fölöttem
Félelmetesen, észrevétlenül
S ha nincs erőm merészen szembeszállni.
A lelkem tőle meg nem menekül.
S fakul vele varázsa, színe annak,
Mi még kezdetben fönséges, csodás.
S a szürke közöny ül reám unottan,
Ha rabul ejt a rém: a megszokás.
S ragyog, nevet a szép csillagos távol
S kizökkenek a hétköznapiságból.
Mintha valami húzna, vonna:
Szurszum korda!...

Mi van ott túlhan, nem keresem én azt,
 De tudom, hogy ott vár rám valami:
 Nemesebb, tisztább és igazabb élet,
 Melyről nem bírok én lemondani.
 Itt lenn az élet oly vizsás, oly szennyes
 És hazug benne annyi szín, erő.
 Az álmodót szánó mosoly kíséri,
 Önérdék harca fájó, leverő.
 Az ideálok napja lemenőben,
 Hideg a szívünk és hitünk erőtlen...
 Kell jutnom egykor szebb napokra:
 Szurszum korda!...

Az ideál.

Sugalmaid körébe vonj be engem,
 Te változatlan örök ideál.
 Hozzád törekszik fel magasba lelkem
 És ott teremő mosolyodra vár.

Álmoknak színt, a néma vágnak szárnyat
 Te adhatsz, kinél minden tiszta, szent.
 S ha gondolatom fényességben járhat,
 Sötétbe' mért maradna idelent.

Ott fenn határa nincs a képzeletnek,
 A végtelen ölelkezik velem.
 Mikor a szívem imádsággal tel' meg
 Ez az én óráim, ez az ihletem.

Dalokra méltóbb nem lehet tenálad,
 Ki magad vagy a szépség és erő.
 Te színt adsz minden megnyíló virágnak,
 Szavadra jönnek csillagok elő.

S mely néma lombot' suttogásra készítet,
 Lehelled a langyos fuvalom.
 Szemed bejárja az illatos rétet
 S mosolyod fénylik égő harmaton.

És himnuszt mondnak rólad zengő bércek,
 Neved morajlik künn a tengeren.
 Mindhasztalan' tagad az emberész meg,
 Mégis lát téged mindenütt szemem.

Reáborul a természetre folyton
 Fölséged fénye s ragyog szerteszét,
 Hogy önkénytelen nevedet kimondom,
 Oly tisztán hangzó rólad a beszéd.

Örök dalok forrása vagy te Isten,
 A lelked csókja minden ideál,
 Mely fényes útján hozzád visszalibben,
 Mint alkonyuló napba a sugár.

S csak egy sugár is érjen közeledben
 Egész életre elég lesz nekem,
 Hogy himnuszokká finomuljon lelkem
 És halhatatlan legyen énekem....

Hiszek feltámadásban.

A földre csókol most a langyos szellő
 Tavaszi álmot, szűz sejtelmeket.
 A rügy kipattan az orgonabokron
 S az illatos kék ibolya nevet.
 Fenn alkonypirban ég az erdő orma
 Merengő csendbe` nagy fák állnak sorba'
 Már ágaikban pezsgő zsibongás van:
 Hiszek feltámadásban.

A fecskepár helyet keres magának,
 Hova majd puha, selymes fészke jut.
 A szellő már a rétről illatot hord
 S virággal szegve mindenütt az út.
 Reáborul az esti csend szivemre
 És mintha újból álmokon merengne,
 Hisz mindenén új szín, új ragyogás van :
 Hiszek feltámadásban.

Álmok kudarcán vérzik az én lelkem,
 Minduntalan a szárnyait szegik.
 S bár megcsalódtam, százszor újra kezdem
 És tudok hinni mégis csak nekik.
 S míg a csalódás könyje hull szememről,
 A szivemen egy hang remeg keresztül
 És benne új vágy, meleg biztatás van :
 Hiszek feltámadásban.

Mikor majd a rügyek fakadoznak....

Mikor majd a rügyek fakadoznak
 S délről száll az illatos meleg
 S hosszú téli álmaikból lassan
 Ébrednek a falevelek.

Titkon végig suhan minden ágon
 A tavasznak bűvös ingere
 S a mogorva, sötét hegyek orma
 Halk beszédű szinekkel tele.

Ünneplőbe öltözik a tájék
 És megmozdul minden ideleenn :
 Akkor borul eléd a természet
 S vallomást tesz rólad Istenem !

A rét langyos, illatos fuvalma
 Halk fohásszá finomul, szakad.
 Imádkozva reszket a fűszál, lomb
 S nincs ima tisztább, szentebb, igazabb...

Legszebb himnusz.

Az ég alja nyugaton sötétül,
 Szürke szennyes felhők gomolyognak.
 Viharoknak suhogása hallik,
 Mely fölveri csendjét a falomnak.

Eszeveszett kavarodás támad
 És ijedten egy-egy madár rebben.
 Halk sikollyal keresi fel fészkrét
 Valahol a kicsi házereszenben.

S megszólal a vihar orgonája,
 Dörgő szavú himnuszokat hallok.
 S mintha karba sorakozva zúgnák
 Együtt azt az elkomorult halmok.

S félreteszem én megszégyenülten
 A megtépett gyenge húru hárfát.
 Mért daloljak, ha a legszebb dalok
 Már előtttem az eget bejárják!...

Krédó.

Hiszek tebenned, bármit is beszélnek
 Írástudók és bölcsék ellened.
 Tudás mit érhet, mikor a szivemben
 Minden nemest, jót, élve eltemet.

S az álmokat kitépi mind tövestül,
 Az ideál örök tüze kiég.
 S mindhasztalan is sírnék vissza mindent,
 Más nem marad, csak kormos dűledék.

Hiszek tebenned. Minden álmodásom
 A te valódból mosolyog fölém.
 S arany színekkel folyton átsugárzik
 A csüggedésnek szomorú ködén.
 Te néma vágyat csókoltál szívembe,
 Mely örök szomjjal lüktet és dobog;
 Sejtelmeket biztos tudattá érlelsz:
 Kik benned hisznek, csak a boldogok.

Hiszek tebenned, mint a büszke sas hisz
 A sziklakőben, melyen megpihen.
 Mikor sikoltva száll vihar fölötte,
 Nyugodtan ül a biztos fészkiiben.
 Te rajtad sem rombol idők folyása,
 Mert millió év neked pillanat
 S habár ezerszer változik meg minden,
 Lényed örökké ugyanaz marad.

Hiszek tebenned, mert a gyenge látás
 Szükös határán túl emelkedem,
 Hol a csalódás nehéz barázdákat
 Nem hasít végig soha lelkemen.
 S a hitnek szárnyán fényes napba szállok
 S alá nem hullok Ikaros gyanánt.
 Míg lenn a titkok aknaüregében
 Minden tudás csak halvány gyertyaláng.

Hiszek tebenned, mert a gyarló embert
 Naggyá nevelni tudod egyedül.
 S erőket váltasz ki a gyengeségből,
 Mikor szemünkbe fájó könny vegyül.
 A lemondásra, néma türelemre
 Nem hozhat minket soha senki más,
 Mert ott ég s int le sok-sok csillagodból
 Örök reményünk, a feltámadás.

Eukarisztia.

A gyors időknek zajló forgatagján
 Uralmad örök, fenséges, csodás.
 És meg-meg villog istenséged fénye,
 Mint tüneményes égő látomás.
 S hogy gyenge szemem elviselni bírjon,
 Mi ittlétedet jelzi, oly szerény:
 Templomok csöndjén derengő világú.
 Szeliden omló öröklámpa fény.

Megérez lelkem, mint virág a napfényt,
 Mert jelen vagy te millió helyen.
 Kiáradsz a szűk tabernakulumból,
 Mindent betöltő örök, végtelen!
 S én templomodba meghatottan lépek.
 A gondolat, hogy itt vagy, elborít
 És megremegtet félelmes erője
 S lelkem eléd hull, hisz, imádkozik...

Az élet zaja odakünn morajlik,
 Az eszmék lázas harca forr tovább
 S te észrevétlen' mozgatód erődet
 És napról-napra alkotol csodát:

Hol tüze hamvad égő szenvedélynek,
 Hol a lemondás néma könye hull,
 Hol térdre omol, ki kövel dobált meg
 S kezd vallomásba, hogy te vagy az Úr!

Imádlak téged e parányiságból,
 Ezer világot mozgató erő!
 Merész tudásnak lohad büszkesége
 S megszegyenül itt minden bölcselő.
 A szentség fénye ömlik szét valódon
 És körülöttes minden hófehér.
 Te vagy a szívnek örök éhezését
 Lecsillapító illatos kenyér!

Őszi hangulat.

Lemondó méla hangulatba
 Merült az erdőn a falomb.
 És rajt közelgő elmulásnak
 Sötétlő árnya ül, borong.
 Kihalt a fészek, hervadóban
 A rét színes virága mind.
 A természet nevető lelke
 Tova huzódik el megint.

A lég sem hordoz illatot már,
 Csak fáradt néma sejtelem
 Verődik ki a halvány réten
 S a sárguló falevelen.
 És ködös, sivár napok jönnek
 És nem fakad sehol mosoly.
 Megérti minden ott a gyászt, hol
 Millió élet haldokol.

Melegét, fényét mult tavasznak
Már vissza hasztalan hívom.
A nyirkos földre egyre hullik
Hervadt levél, virágszirom.
S a szürke, párás levegőben
Lelkemhez ér halk zokogás:
Megszakadt álmok tompa hangja...
Ez itt a vég, az elmulás...

J É Z U S.

Glória.

Meg-megjelenik álmaimba' nékem
A megdicsőült fényes alakod,
S megszegyenited égő ragyogásban
A fölkelő napot.

Százszorta tisztább a mosoly szemedben,
Mint csillogás a hulló harmaton.
A rólad omló fény körüléd mindent
Szent glóriába von.

És hinti, szórja millió virágnak
Balzsamos, édes, meleg illatát,
A szenvedésnek, könnynek, türelemnek
Örök diadalát....

Szent fényedet...

Szent fényedet el nem birom viselni,
Gyöngé szememet nyomban lehunyom.
Ilalovány, bágyadt, bus lidérc-tüzekhez
Szoktattam hozzá a kopár uton.

És mindhiába lihegtem utánuk
Elvillogott mind, mind egymásután,
S búsan mereng most lelkem a sötétbe,
Mint lombtalan fa téli éjszakán.

S ha most megérint lelked fényessége,
Csak könybe lábad mind a két szemem,
S a fényt csupán úgy tudom elviselni,
Ha megtörik a hulló könyeken...

Sugalmas óra.

Tudom, te vagy most itt a közelemben,
Arcomon végig meleg köny perreg,
Imádság lesz a néma vágy szivembe,
A súlyos gond is mintha szárnyra kelne,
Mindebből én tereád ismerek.

Csak távol-távol minden lármahangtól,
Az ihlet csöndje boruljon fölem,
Hadd tudjam én a vágyat elzokogni
És a szelid fényt mind magamba vonni,
Mely átragyog a sejtelem kódén.

Ez a valódi szent sugalmas óra,
Tisztult gyönyörnek percci ezek.
Mikor megérez tégedet a lelkem
S bár sírni tudna minden a szivemben.
A boldogságtól mégis megremeg....

Megjelenesz, ha hívlak!

Megjelenesz. ha hívlak, te, az Úr, az Isten!
Habár nem is találsz sok örömet itt lenn.
Lelkemen a közöny meg nem akadályoz
S aki hozzá szoktál millió sugárhoz.
Csöndben megvonulsz a tabernakulumban.
Föld szennyos porába százszor is lehulltam.
Nem tekinted gyarló célját vágyaimnak,
Megjelenesz, ha hívlak...

Lerázod fejedről fényes glóriádat,
 Hirtelen körüléd nagy sötétség támad.
 A durva keresztet megragadod bátran,
 Isteni szivedben csupa lemondás van.
 S bár tudod, hogy minden majd ellened fordul,
 Kiválsz te legottan a mennyei sorbul,
 Mint a nyári éjen a lehulló csillag —
 Megjelsz, ha hívlak...

Ahányszor fölkereslek...

Ahányszor fölkereslek, megenyhül a szívem,
 Megnyugvást nem tud adni kívüléd senki sem.
 Magam nem érzem többé előtted elhagyottan...
 Ó, milyen jó is nálad, e csöndes templomodban!

Igazság nincs a földön; te vagy az egyedül,
 A lázadás szívemben nálad lecsendesül.
 Lombok között vonul meg a madár viharverten:
 Lelkem bevonva szárnyát, megpihen közeledben...

A szenvedély elalszik itt titkon, csendesen
 S imára kulcsolódik önkénytelen kezem.
 A sötét gondot üzi valaki messze tőlem
 S mintha pihenne testem a csöndes temetőben...

Az örök mécs világa szeliden szétomol.
 A lelkem birodalmán itt te uralkodol.
 Künn hétköznapi lárma, az ünnep csendje itt benn
 S én térdre hullva vallom. hogy itt jelen az Isten.

Télen.

Harangszó hallik át a fagyos légen,
Sietve mennek mind az emberek.
Csoportosulnak templom közelében
És valamennyi fázik, didereg.

Megtel' a hideg templom minden padja,
Meg is kezdődik a szentmise benn!
Hatalmas ének tör fel a magasba,
Míg künn a fagyos szél zúg hidegen.

Imádság, ének melegsége árad,
Fölenged rá a fal hideg fagya.
S a sóhajokkal száll meleg párázat
S bele vegyül a tömjén illata.

Tavaszi fuvalma omlik szét a légben,
Feledve tél s a köznapi dolog.
S az oltár ormán ragyogó szentségben
Az Úr szeliden, áldón mosolyog...

Szobámban ülök...

Szobámban ülök s rám ragyog a képed
S én azt hiszem, hogy napfény vesz körül.
S szívem az aranytisza verőfényben
Oly nyugodt csendben mosolyog, örül.
Beszivom lényed éltető varázsát
S a lelkem téged átfog, átölel.
És oda tapad forró melegséggel,
Hogy soha többé ne felejtsem el.

Én mindenütt csak tégedet talállak
 És menekülnöm tőled nem lehet.
 Ha elborul is egész láthatárom,
 Beragyogod a sötét felleget.
 Viharba villog fényes pillantásod,
 Szélszendbe' lehelsz édes illatot,
 Majd megjelenysz, mint felsiró szegénység,
 Akit már minden, minden elhagyott...

Betöltesz mindent, élsz uralkodóan
 S gyönyör előtted fejet hajtanom
 És nem aláz e szolgaság meg engem,
 Mert uralkodni tudok magamon.
 Lerázza lelkem lassankint magáról
 Mindazt, mi rajta földi szeny. salak.
 S nem érhet engem szebb, nagyobb dicsőség,
 Mint az, hogy téged megtaláltalak...

Lumen perpetum.

Az alkonyatnak hallgatag homálya
 Borul a földre észrevétlenül.
 Mély árnyba olvad minden messze távol
 És a homályban szobám ablakából
 A fehér templom látszik egyedül.

Csönd van, főséges, ünnepélyes csönd van...
 A csillag fénye sorba mind kigyul.
 S a sötét kékség tengerében égve
 Ragyog egyformán gazdagra, szegényre,
 Örök mosollyal, mozdulatlanul...

Az elsötétült házak népe alszik,
 A nap keservét most nyugossza ki.
 De ott a templom ablakán keresztül
 Az öröklámpa halvány fénye rezdül,
 Ébren van ott benn folyton valaki...

Lelke sugárzik szét az éjszakában
 S az álmodó falu felett lebeg...
 A csüggedést elüzi és a gondot
 S amint a hajnal újra felmosolygott,
 Munkára kelnek mind az emberek.

Husvét.

Az ibolya és narcis már kibujnak,
 De hó fehérlik fönn a hegyeken.
 A tél dacol még mindig a tavasszal,
 Élet-halálharc ez a küzdelem.
 Kavargó téli szél üvölt sötétben.
 De érzi már, hogy mérge hasztalan,
 Fagyot olvasztó nap ragyog utána
 S a levegőnek már illata van.

Gonosz sötétség így dacol tevéled,
 Azt hitte, hogy egészen eltapos.
 De jött a hajnal, a csodaszép hajnal,
 Soh' sem volt még ily fényes, harmatos.
 A bús olajfák bibor színben égtek
 S a lombok édes sutlogása szállt,
 Látták maguk közt lopva elsuhanni
 A zavarodott, remegő halált.

...Amerre jártál, vér fakadt nyomodban,
 De lelkedet nem érte soh'se folt,
 Kivált a lényed milliók között is,
 Mert homlokodon Isten fénye volt.

S rád sárt, követ dobált a nép dühében,
 Terajta semmit épen nem hagyott.
 S mikor már hitték, hogy el vagy tiporva,
 Közöttük akkor voltál legnagyobb.

Dicső, fenséges nyugalommal álltal,
 A győzelemről oly biztos valál!
 Reményt sugárzott végső pillantásod,
 Midőn elért a szomorú halál.
 Nem foghatott ki rajta senki, semmi,
 A sírköved is megnyílt, félre állt.
 S a csüggedőknek megmutattad azt, hogy
 Le tudsz győzni millió halált.

A mindennapi élet küzdelméből
 Felriad lelkem ez ünnepnapon,
 Értéke nő a szenvedésnek, könnynek
 S az eltűnt álmot meg nem siratom.
 Győzelmi ének hullámszik a légben,
 Leng büszkén a sok színes lobogó,
 Az öröm könnye csordul ki szememből:
 Ma diadalt ül minden álmodó...

Lemondás.

Hogyha megkisért a balgatag dicsőség,
 Szomorú arcoddal tekints le rám,
 Hogy lecsendesüljön bennem mind a hivság
 És ne vágyakozzam babérok után.
 Ihletésed fényét lelkem mind felissza,
 Hulladozzon reád a dicsőség vissza,
 A lemondás meg csak borítson rám árnyat,
 Segítem hordozni fővaskoronádat...

Feltör a magasba, mint pacsirta, lelkem,
 A te fényességed az én levegőm,
 Ahol fürödhetem millió sugárban,
 Bárha elhagyottan, búsan, szenvedőn.
 Gyönyörűségem a rólad dalolásban —
 Isten látja lelkem — nem vásárra szántam.
 A fakadó dal mind csak titokba' szálljon:
 Ez a hulló könnyem, ez az imádságom.

Csak látogass meg....

Csak látogass meg, büntess engem,
 Véresre verjen szeges ostorod,
 Úgyis csak akkor félek téled,
 Ha bús haragod felém háborog.

A lelkemet te ismered jól:
 Sötét viharban hozzád menekül.
 Mig ha verőfény hull reája,
 Sütkérezik csak némán, tétlenül.

Zárd utamat körül egészen.
 Fölöttem annyi rés legyen csupán,
 Amelyen átfér egy sóhajtás
 A boldogság, az üdvösség után.

Nyíljon előttem meg az örvény.
 Mely száz halállal ijeszt, fenyeget.
 Zuhogjon rám a széles hullám,
 Tajtékos habja mossa lelkemet.

Vess rám romokba döntő üszköt.
 Legyen a lelkem álmokban szegény.
 Hogy annál jobban hívjon téged,
 Mint a rab a napfényt börtön fenekén....

Szabadba vágyom...

Szabadba vágyom. Meghitt kis szobámat
Oly szűknek érzem, szinte fojtogat.
Üde tavasznak levegője csábít
És künn szövöm tovább az álmokat.

A föld mosolygó színét visszakapja.
Zsong már az élet, a feltámadás,
A lüktetése visszahangozik bennem,
Szivembe csendül vidám kacagás.

Daloktól lesz a lelkem mámorossá.
Úgy érzem, itt az áldott pillanat,
Mikor dalolni tudom a legszebbet,
Mely koszorút és zengő hírt arat.

S a felhős égből árnyék hull szivemre,
Tekintetteddel ott találkozom,
Belőle mennyi néma vád sötétlik,
Mint messzeségbe nyuló hegyorom.

A lombtalan fák esti pirban égneek,
Mint a te véres töviskoronád.
S ijedten vonja szárnyait be lelkem
És szemlesütve vonulok tovább....

Új zsoltár.

Hatalmadat elismerem fölöttem,
Kezedbe' tartod az én sorsomat.
És nem marad előtted észrevétlen
A millióknak embertömegében
Egyetlen érzés, titkos gondolat.

A földben futó arany ércerekben
Csillámlik lelked gondja, Istenem,
Mely tenger mélyén drága gyönggyé válik
És alkonyattól hálmalhasadásig
Mint gyémánttenger fénylik az égen.

Szemed a nap. Lehull tekinteted, mint
Aranyszövésű millió sugár,
Amely teremő édes melegével
Ringó kalászt, kövér gyümölcsöt érlel,
Ha szent szavadra beköszönt a nyár.

Egednek fényes, kék hullámos selyme
Lobogva leng a szürke föld felett.
Jókedvű élet zsong a légben lágyan.
Madár szavában, erdők illatában
Fölismerem a gondos lelkedet.

S mint a fűszálon tavasz lágy fuvalma,
A lelkemen hatalmad átsuhan.
Fakadó sóhaj száll a néma csöndben
És észrevétlen csordul ki a könnyem
S elédbe hullok Istenem, Uram!

I m a.

Tc, az időknek szent igazgatója.
Szavadra várnak szelek, viharok,
S kezded a völgyi ibolyát megóvjá.
Ha fönn az orkán bármint kavarg.

A napnak útját kezdettől kiszabtad.
Meleg sugárból jut mindenkinek.
Gondoskodik jóságos szent hatalmad,
Hogy meg ne vegyen senkit a hideg.

A mélyből hozzád küldöm fel a szómat.
 A mosolygásod életet fakaszt
 És boldogító hirt visz el terólad —
 Lehelj a földre viruló tavaszt.

A szellő vágyik már pacsirtadalra,
 Sóhajtanak a lomb után a fák,
 A tenger élet megindul szavadra
 És eltűnik a téli némaság.

A fagy fölenged és mohón felissza
 Nedvét a nap, mint lázas nagy beteg.
 Ne engedd többé már a telet vissza,
 Hadd legyen távol minden fergeteg.

Nézd, a szegénynek fogytán már a fája,
 Szűkösen jut ki néki a kenyér
 S van néked gondod minden kis fűszálra,
 Tekinteted mindenhová cél.

Szorongva várja annyi kéz a munkát!
 Mit visszaad mint szent imát a föld,
 Midőn mezőt, erdőt és méla rónát
 Dallal, virággal, illattal betölt.

I s t e n.

Én lenn a mélyben, te a magasságban!
 Közöttünk annyi millió világ van.
 S én áthidalom mindet egy fohással
 És áttörök az akadályokon.
 Mikor imádkozom.

A böles gondolhat bárminő merészet,
 Eszével hozzád soha fel nem érhet,
 Vesződhetik hazug teoriákkal,
 Felölthet ikaroszi szárnyakat,
 Csak idelelni marad.

Kereshet téged a nagy természetben
 S bár száz titoknak fátyola fölleben,
 Csak tétováz útvesztő ingoványon.
 S mit rólad beszél minden idelelni :
 Előtte idegen.

Te, ki szabályozod a nagy mindenséget,
 Az utat, mely tehozzád visz, kimérted.
 Pacsirtaszóban, virág illatában,
 Zúgó viharban is érezlek itt :
 Ha van szivembe' hit.

Esdeklés.

Te tudod, hogy a lelkem nem fél, reszket.
 Hiszen előttem semmi sem titok ;
 S nem adsz te nékem nehezebb keresztet,
 Mint amit én cipelni elbírok.

A viharokban edzett meg a lelkem,
 A szenvedésből volt részem elég.
 Vad hullám sokszor elvágott felettem
 S le mégse, sujtott bármi veszteség.

De bánt az élet sok-sok apró gondja,
 Lenyüggöz engem, fékez, megaláz.
 Azért is van lemondó hang dalomba',
 Csak vergődés benn' minden szárnyalás.

Pedig szeretnék szállni könnyű szerrel,
Mint szép tavasszal pacsirta madár.
S rólad dalolnék minden énekemmel...
Hisz életemben itt van már a — nyár.

Szent ihletésed tiszta verőfénye
Megérleli-e mind az álmokat?
Eljuthatok-e a gyümölcszedésre,
Mit hüvelyéből lelkem bontogat?...

Felhőtlen égnek szelid derűjével
Csókolj reám nyugalmat, Istenem!
Hiszen amerre szent parancsod ér el,
Elül a hullám távol vizeken...

Vagy megtisztul a dal a gyarló szennytől,
Ha ott születik omló könyyeken?
Úgy gázoljon csak a vihar keresztül
S én rólad zengem bele énekem?!...

Menni, menni...

Káprázatba ejt sokszor a
Dicsőséges álom
Azalatt, míg az úttalan
Sötét avart járom.
S föl-fölrázza lelkemet a
Szomorú valóság.
Sokkal több a szűrő tövis.
Mint a nyíló rózsák.

Nem ér hozzám a meleg fény,
Csak integet távol.
Ki kellett a részt vennem a
Megpróbáltatásból:

A gond sötét barázdákat
 Hasított szivembe.
 S minduntalan érzem azt, hogy
 Friss törés van benne.

Hányszor csordult könny szememből
 S nem tudta azt senki.
 Lelkem néma csendben szokott
 Temetni, temetni.
 Csak te tudtad. Érezted a
 Felzokogó vágyat
 S könyeimen át mosolygtál,
 Ha elért a bánat.

Gyengéd szavad csendült felém
 A néma türesben.
 Homlokomon volt kezed a
 Szenvedés tűzében.
 S itt maradtál velem, míg csak
 Újra nem fájt semmi.
 S most szivembe örök a vágy
 Veled menni, menni...

Örök vágy.

Egymás után rohannak
 Fölöttem el az évek.
 Ó mily nagyon mulandó
 Itt lenn a földi élet.
 Nyugalmat, boldogságot
 Mind hasztalan kerestem.
 S az idők forgatagján
 Még sem okul a lelkem.

Csalódhatom bár százszor,
 Vágy vágyra újra támad.
 Hajótörötten is csak
 Kibontom vitorlámat.
 Csendes temető mellett
 Tovább megyek nyugodtan,
 Mintha nem is jelölnék
 Egykor helyem ki ottan.

Nyló virágot látok
 Simulva rá a sirra.
 Remélni, csak remélni,
 Ez van szívembe írva.
 Nem okoz aggodalmat.
 Hogy beköszönt az este.
 Sötét nyomába gyúl ki
 A csillagoknak ezre.

Ha még úgy is viharzik
 S csapkod bele szemembe,
 A küzdelemnek láza
 Úz, hajt a végtelenbe.
 Valami van belőled,
 Én Istenem, szívemben:
 Örökkévalóságra
 Tereintté té engem.

Gép dübörög...

Gép dübörög keresztül a határon.
 A messze távol befutó sínpáron
 S mint vizio tűnik sötét alakja
 S marad belőle, alig hogy beront.
 Csak egy fekete pont.

S rohan a gép. A nagy világ zajában
Hallatja hangját büszkeséggel, bátran,
Új eszmék lázát hordva szerteszéjjel.
Forrongnak titkon a néptömegek,
Mint komor fürgeteg.

Élet-halálnak harca kitörőben.
Pusztul a gyáva, roskad az erőtlen.
Vad lárma hallik, féktelen üvöltés,
Mely téged többé nem imába' kér:
Mindennapi kenyér.

És nő a harcláz kihívón, merészen,
Feszülnek izmok a tülekedésben.
S hol tömjénillat szállt a sóhajtással,
Ott gyárak füstje szerte gomolyog,
Mint bús felhőtorok.

S te látod ott fönn e szomorú harcot,
Sötét haraggal elborul az arcod,
Lenyulsz vihart simító szent kezeddél.
S az égből, mit nap vérpirosra fest,
Levillog a kereszt...

Vasárnap.

Parancsod szólt az idők kezdetén,
Hogy a napokból minden hetedik
Tied legyen.
És nyitva áll a szentelt templomod
S te ott velem a részt leszámolod,
Én Istenem!

Tied a nap! Ugyis te adtad azt;
S nincs több hasonló nagy leszámolás
Ily megható.
A tömjénillat, ének, ima száll,
Feléd lobog az égő gyertyaszál,
Mint szent adó.

S aki előtt idő el nem mulik
S a hosszú évek millió sora
Egy pillanat:
Te nem magadnak tartod e napot,
Javamra írod a vasárnapot
S enyém marad.

S a végtelennek erejével azt
Te kamatoztatod, míg engem itt
Leköt a rög.
S ha majd felold a végső pillanat
Amit te érte adsz, az a kamat
Örök, örök...

PASSIO.

Sok szenvedésből vettem ki én részem,
S nem panasztam még fel senkinek.
Bár meggyötörte lelkemet egészen,
S elgyengült bennem mindenik ideg.
Nagy gondok súlya alatt össze estem,
De büszke lelkem szótlán maradt,
Nem szánakozott senki én felettem,
Magam viseltem nehéz sorsomat.

Mint villám villog a sötét viharban,
Megvillant bennem egy-egy gondolat:
Miért az élet súlyos átka rajtam,
Mikor kacagni látok másokat.
S a bús kálváriát mégis bejártam,
Vércseppek jelzék lépteim nyomát.
Elborult szemem patakzó könnyárban,
S elfojtott jajjal mentem csak tovább...

S amit könyvekben szomjazón kerestem,
Fölleltem én az úttalan úton:
Mely nyomta vállam; a nehéz kereszten
Téged nagy Isten, édes Jézusom!
S mint nagy beteg, ki hirtelen megérzi,
Erőibe az élet visszaszáll,
Gondokból lelkem így emelkedék ki,
Viharvert lombból mint dalos madár.

Csodálatos erő van a kereszthen!
 Amint legörnyeszt, ép úgy felemel.
 Gyönggyé válik a fájo köny szememben,
 A tövis rózsza illatot lehel.
 Fakó ruhában, egy darab kenyérrel,
 Nem ingerel a jólét, pompa, fény.
 Mert mellyel földi gyönyör sohsem ér fel,
 A szenvedésnek üdve az enyém...

Isten! ki egyenlőn mérsz mindenkinek,
 Nemes jószágod mindenhova ér.
 Egyformán érzi fényét őrszemednek
 Himes pillangó, szürke denevér.
 Mégis, ki ott áll a kereszt tövében,
 Gyengéd mosollyal nyujtsz neki erőt.
 S a kereszt súlya alatt én is érzem:
 Kiváltságosak csak a szenvedők.

Ecce homo.

Hangos nóta mellett folyik a tivornya,
 Sokszor összezsindül a tele pohár.
 Mintha minden bánat eltemetve volna,
 Kitör a kedv s egyre zajosabbra vál!
 Én félre huzódom, szomorú a lelkem,
 Vidámságra bárhogy unszolnak is engem.
 A füst és a pára sötét tömegén
 Egy szenvedő bús arc integet felém:
 Ecce homo....

Ha szenvedés perget szememből ki könnyet.
 Ha szomorúságtól lelkem menekül,
 S jókedvnek zajában hiszem. hogy majd könnyebb
 Lesz a gondok súlya, mely rám neheztül:

Hasztalan! Megérezem, hogy áluton járok;
 Szemrehányó arcot, tekintetet látok,
 Amint átfut rajta piros vérsugár.
 És kihull kezemből a csengő pohár...
 Ecce homo...

Golgota.

Nehéz keresztjét átvette Simon.
 Bágyadtan megy az Úr tovább, tovább.
 Egy házból asszony fut hozzája ép',
 Letörli róla az utca porát...

Meg-megakad a gyászos bús menet.
 Nagy népcsoportok utcán, téreken.
 A Golgotának orma oly közel,
 S az útja mintha volna végtelen.

Távolba' bús olajfák látszanak.
 Nyomasztó köztük most a némaság.
 Csüggedve csüng a lombjuk, mely alatt
 Az Úr eltöltött annyi éjszakát.

Úszik a nap az égen magasan.
 Forró sugára most az Úrra száll.
 S amint megérint rajt' vércseppeket,
 Megreszket mind a fényes napsugár....

És nehéz sóhaj, fájó zokogás
 A föld mélyéből mintha hangzanék...
 S az Úr elszántan, némán, szenvedőn
 A Golgotának bús ormára lép....

Mater dolorosa.

Állsz a keresztfánál, átölelve tartod.
 Hisz nem jutott néked más, csak a kereszt.
 Melyet könyved áztat: s vérrel versenyezve
 Hunyó nap sugára most pirosra fest.
 Gondolatod sincsen. Lelkedre, szivedre
 Mérhetetlen nehéz szenvedés borul.
 Anyai szerelmed fényes drága gyöngye
 Néma fájdalomnak tengerébe hull...

Harmat-tiszta lelked beh sok vihart ért meg.
 Megtépte, mint lombot, nagy kegyetlenül.
 Végre is lehullott egyetlen virága
 S te bánatos asszony, állsz most egyedül.
 Ó ha tudtad volna!... De hiszen te tudtad...
 Lángoló szent hited megsugta neked,
 Hogy a szenvedések, megpróbáltatások
 Bús kálváriája lesz az életed.

Mikor boldogságtól remegő sziveddel
 Csüngtél Fiad első gügyögő szaván,
 Alighogy ölelted, alighogy csókoltad.
 Menekülnöd kellett hideg éjszakán...
 Álmodó gondok sötét rémes árnya
 Huzódott utánad annyi éveken.
 Hiszen alig tellett valami kenyérre,
 S keserűvé tette aggság, félelem.

Fiad megnyitotta szívét mindenkinek.
 Hogy merítsen abból egy egész világ.
 Teneked fájdalom juthatott csak. Láttad,
 Mint gázoltak rajta csúf haramiák...

S még csak közelébe sem volt szabad férned,
 Hiába volt esdő, felsíró szavad.
 S mikor összeroskadt a nehéz nagy uton,
 Anyai szivedben a vér megakadt...

Kinzó vízióként elvonul előtted
 Újra minden; szived már eszmélni kezd:
 A tompán zuhogó kalapácsütések
 Majd az égbe nyuló véres fakereszt.
 Az a szívet tépő fájdalomkiáltás,
 Haldokló tekintet, utolsó szava...
 S amint egy-egy véresöpp még most is aláhull,
 Érzed, mintha szived vére hullana...

A nap elsötétült: s te észre sem vetted.
 Oly sötét volt minden úgyis körüléd.
 Elborult a lelked. Föl-föl riadsz néha
 És csak a keresztfát látod, öleled...
 S mintha szived, lelked, hozzája nőtt volna,
 Nem tudod elhagyni, ajkad rátapad.
 S a kereszt, mely tőled Fiad elrabolta,
 Téged a fájdalom anyjává avat...

Úrfelmutatás.

Folyik a munka fenn a hegytetőn:
 Szegek verése tompa hangot ad;
 Egyik csoport meg mélyen gödröt ás
 S dobálja szét a sziklás hantokat.

És vad örömmel fárad mindenik.
 Gonddal figyel, hogy ne tegyen hibát.
 A néptömegnek már türelme fogy.
 Látni kíván egy bús tragédiát.

S ormólik már a véres fakereszt.
 Emelik lassan, mindenik vigyáz.
 A nép elnémul, mintha érzene:
 Ez az első szent Ürfelmutatás....

Ite, missa est.

Keresztre vonták, mert igaz volt, szent volt.
 S üldözte azt, mi vétek, léhaság.
 Nagy, tiszta lelkét nem piszkolta szennyfolt,
 Ezért csúfolta őt meg a világ.

S áll a kereszt, e fönséges nagy oltár
 És rajta van a tiszta áldozat.
 Folyik a mise, a sok nép mind ott áll.
 Az Úr kegyelmet, áldást osztogat.

A bűnbánatnak könyein keresztül
 A jobb lator az Úr felé tekint.
 Vonagló ajkán halk imádság rezdül
 S nehéz sóhajjal elhallgat megint.

És száll feléje irgalom, bocsánat.
 Szíve még egyszer sejdobogni kezd...
 Nyomban utána mély sötétség támad.
 «Beteljesült már.» Ite, missa est....

Mizerére.

És jársz az uton, mely csak kő, tövis.
 És hosszú vérsáv jelzi utadat.
 Megtépve tested, rajt' a köntös is
 S a véres hajzat arcodhoz tapad.

Minden lépésed metsző fájdalom
 És nincs panaszszó mégsem ajkodon.
 E némaságod engem földig ver le!
 Miserere! Miserere!...

Nem tudok tűrni némán, szótlantul
 És visszabántom mindig azt, ki bánt.
 S amint reám bús szenvedés borul,
 Lelkem azonnal felsikolt, kiált...
 Merészen szembeszállok mindenütt,
 Hol gúnyolás szivemen sebet üt.
 Lelkem sötét lesz, ha csalódás ver le...
 Miserere! Miserere!...

Tristitia.

Lenn a nap már a határt elérte
 S kimerülten hanyatlik a mélybe
 És levonszol minden fényt magával,
 Hegyet, völgyet bús sötétre árnyal.
 Piros fényben ég a felhők fodra,
 Mint a vér, mely hullott hajzatodra,
 Véres arcod színe ég az égen,
 Meglobogva benn az esti fényben
 Gyászba von be alkonyi világot.
 Hulló árnyék egy-egy pillantásod
 S mind búsabbra, sötétebbre válik:
 Szomorú a lelked mindhalálig...

Elmosódik észrevétlen itt lenn
 S bús tömeggé olvad össze minden,
 Mozdulatlan felleget sötét lett.
 Nem töri meg más a csendességet,
 Csak egy nehéz sóhaj messze távol
 S felrázza a mozdulatlanságból
 S megremegnek bokrok és faágak.

Mély zúgásba kezdenek a halmok.
 Felzokogó panaszokat hallok,
 Egy-egy csillag sápadt fénye látszik...
 Szomorú a lelked mindhalálig...

A porban.

Elöl egy hirnök hirdeti nevét...
 Követi rendben nagy lovascsapat.
 És sorba lépnek büszke katonák.
 Mögöttük tenger néptömeg halad.

Lassan vonul e szomorú menet.
 Ki-kipiroslik a nagy fakeszt.
 És messze látszik, amint ingadoz:
 Az Úr alatta roskadozni kezd.

És hallatszik a tompa zuhanás.
 Egy asszony a tömegben felsikolt.
 Az Úr szívébe benyilalt e hang:
 Megérti, hogy az édesanyja volt...

Porban hever az Isten és kereszt,
 Mint diadém a szennyes fövényen...
 Akit alázat hajt meg a porig:
 Kincset talál: téged, nagy Istenem...

Ave Rex...

A nap lemenőben. Parancsol az Úr.
 Apostolok osztanak kenyeret, halat.
 Öt kenyér és két hal csodásan elég.
 Sok ezer közt étlen egyik sem maradt.

Lelkesedve néz a jóllakott tömeg.
 Nagyra nőtt előttük az Úr hirtelen.
 Kinek birtokában ilyen hatalom,
 Könnyen urrá lehet gyarló sziveken.

S a sok ezer nép mind forrongásba jön
 Mint tenger, amikor vihar közeleg.
 Talpra áll merészen s csak egy pillanat
 S királlyá kiáltja őt ki a tömeg.

— — — — —
 S elmenekült az Úr...

★

... Bibor ruhát adnak rá a katonák,
 Kezébe meg nádat csufos jögarul.
 Töviskoronája véres homlokán...
 Szánalomra méltó, elhagyott az Úr.

Durván hozzá nyulhat a gonosz pribék,
 Boldogabb, ha üthet rajta egy sebet.
 S azt hiszik — mert Jézus türelmes, szelid —
 Nincs is már hatalma, semmit sem tehet.

S elfogja a népet gonosz indulat,
 Nem tartja őt vissza többé semmi már,
 Gunyolódva hajlong, pajkosan nevet,
 Mig kiáltja: Éljen a töviskirály...

— — — — —
 És ott maradt az Úr...

Magdolna — Heródes.

Alabástrom edényt — illatos olajjal —
 Vett meg drága pénzen a Úrhoz menet
 Mária; Jézusnak lábaira önté
 És tavasz illatát szórta a kenet.
 Hullámos hajával amint törülgette,
 Bevallá az Úrnak összes bűneit.
 S megcsuklott a hangja, zokogásba ment át
 S oly alázatos volt, lemondó, szelid...
 «Lelkednek nyugalma feltalálod nálam,
 Mert nagyon szeretted, bűnöd' megbocsátom» —
 Így szólt hozzá az Úr...

«Jön a csodatevő» — jelenti a hirnök. —
 És magához hívja hű barátait
 Királyi Heródes, kit Szalomé tánca
 Bűnös mámorában gyilkolásra vitt...
 S az Úr áll előtte dicső nyugalommal. —
 Most vezették ide durva katonák. —
 Unszolja Heródes gőgös büszkeséggel.
 S mohón lesi, várja, hogy majd tesz csodát...
 Majd haragra indul. Parancsol keményen:
 Legalább szavára valamit beszéljen...
 És néma volt az Úr...

I t é l e t.

Amint tépelődik Pilátus magában,
 Megvillog lelkén egy mentő gondolat:
 Kegyelmezés napja van. Kérdi a népet:
 Jézus vagy Barabbás legyen-e szabad?...

A tömeg felordít; Barabbást kimentí
 S Jézusra kimondja a kereszthalált.
 Mint ebek a koncra, rohannak az Úrra,
 Akit ez ítélet ép szíven talált.
 Szomorú a lelke. Szívét remegésbe
 Hozza e kegyetlen nehéz gondolat.
 Fájt neki, nagyon fájt, hogy a nép szemébe'
 Gyilkos embernél is kisebb, gonoszabb...
 S meggy meghalni érte...

Sötét börtönében sinylődik Barabbás,
 A lázadó gyilkos banditavezér.
 Kit megölt, azt látja borzadozva lelke...
 Érintetlen még a silány rabkenyér.
 S összerezzen, amint megnyílt most a börtön;
 Azt hiszi, a hóhér jött el érte már.
 S nem érti sehogy sem, amit mondnak néki:
 Szabadulás vár rá, nem pedig halál!
 S csak künn a tömegben értheti meg sorsát.
 Jézus állt előtte, mint egy látomás.
 Iszonyodva fordul el sötétlő lelke,
 Érzi, szabadsága újabb gyilkolás...
 S fut a rengetegbe...

DE PROFUNDISZ.

Félelmetesen nagyhatalmú Isten!
Fenséges vagy kimondhatatlanul.
Ha hozzád szállok, szédül bennem minden
S a gondolatom menten visszahull.
Mint vizsugár, cseppekbe futva széjjel,
Ha éri napfény s megtörik azon.
A fényességed szivárványszínével
Lelkemben minden érzést így bevon.

Ki csillagokkal az eget befödted,
Örök vagy! S itt lenn minden változó.
Ó mily parányi is lehet előtted
E lenn keringő szürke földgolyó!
S mégis figyelve nézed itt a harcot,
Kicsorduló köny drága kincs neked.
A sóhajtást is mind-mind számon tartod
És megnyitod előtte az eget...

Oly távolság van, oly megmérhetetlen
A föld között s ott, ahol te lakol.
Bejárni hogy' is tudná ezt a lelkem.
Hisz visszahúzza rajt' a szenny, a por.
Ha próbálgatja emelgetni szárnyát,
Keresztül fogja tenger kötelék,
Vágyó karodba mind hiába várnád,
Oly messze vagy Te, oly magas az ég...

De jó a gond. Mogorva pillantással
 Riasztja el az édes álmokat,
 Mit sem törődik könnyel és sohásszal,
 Nagy barázdákat mélyen szántogat.
 Búsan lemond vágyairól lelkem,
 A kötelék rajt' mind-mind meglazul,
 Megrövidül a távolság felettem
 S én érzem azt, hogy mily közel az Úr!

Karácsony.

A kirakatok káprázatos fénye
 Ragyogja messze be az utcasort.
 Szokatlan fény az emberek szemébe'
 S benépesül a sok-sok tarka bolt.
 Előnyt a szív nem ömagának vágy ma,
 Másokra gondol nagy önzetlenül,
 Hogy célhoz érjen másnak titkos vágya,
 Ez egyetlen gond, mely rá nehezül.

Csodás melegség vonja titkon által
 A máskor hideg köznapi szívet.
 És mindenik visz valamit magával
 S az otthonába törekszik, siet,
 Hol zöld fenyőkön fényes gyertyalángok,
 Miként megannyi szentjánosbogár,
 Fölváltja ma a téli bús világot
 S egy éjszakára visszajött a nyár.

E hűvös éjnek melegségét érzi
 A koldus is s sok elhagyott szegény.
 A bőségből ma morzsalék hull néki,
 Csodák történnek e bús földtekén.

Vad tombolásnak és a bűnös kedvnek
 Nem hallani ma zavaró szavát.
 Szép, meghitt körben összegyülekeznek
 Ez egyszer együtt otthon a család.

Valami varázs ömlik szerteszéjjel,
 Az érzés gyengéd, nemes, megható.
 Szelid hatása ujul meg az éjjel,
 Hogy egykor itt volt a Mindenható.
 És odafönn a fényes magasságban
 És szent Anya a fiára borul.
 Ma idelelni egy jobb, egy szebb világ van
 S a szíve boldog mondhatatlanul...

Te Úr vagy...

Te Úr vagy ott fönn a nagy végtelenben.
 Kit nem határol az idő s a tér.
 Erő forrása alkotó kezében
 S tehozzád minden újra visszatér.

A csillagok reszketve rád figyelnek,
 Szempillantásod törvényt szab nekik
 S nyomban sötét bukással bünteted meg,
 A szent parancsot amint megszegik.

Az elemeknek félelmetes harcát
 Lecsöndesíti egyetlen szavad
 S naponkint látod az erők kudarcát,
 Ha egy-egy beléd ütközik, akad.

A sóhajodból viharok születnek,
 A villám fénye sötét haragod,
 A sziklatömb ijedtében reped meg
 S a légtenger zavartan kavarg.

Ha meg szelidre váltod szempilládat,
Szétfutnak mind a felhők hirtelen,
Mindent rabul ejt egy édes varázslat,
Madárdal csendül bérceken, völgyeken.

Szélesönd derüje, verőfénye árad,
Ha arcodon a jóságos mosoly.
Ilyenkor lenn egy szívet ért a bánat
És sirdogál egy bűnös valahol...

Én Istenem...

Én Istenem, már ismét itt az este,
Oly észrevétlen lopja be magát
S vonszolja lomhán sötét, komor terhét:
A végtelennek látszó éjszakát.

Fekete árnyak huzódnak szobámba,
Ereszkedik a néma esthomály.
Merengő szívvel ülök egymagamba,
Mint olyan, aki valamire vár.

A nap lecsukta fáradt szempilláját,
A küzdelemnek immár vége van.
S a céltől mintha mind messzebbre esném,
Lelkem elégedetlen s nyugtalan.

Nap napra mul' fölöttem s egy se tudja
Az álmokat valóra váltani.
És így talál itt valamennyi este,
Hiányozik szivembe valami.

S én várok csendben, türelmes hitemmel,
Mint zöld fenyő a sziklás hegytetőn,
Mint csillagok a hosszú éjszakákon
Szelid varázsban, némán, reszketően.

S tudom, hogy jössz és lehajolsz szívemre
S majd megsugod: a várás véget ért.
Lecsókolod a könyeket szememről
És megfizetsz a bús küzdelmekért.

S mindebből mitsem vesznek észre itt lenn,
Talán ha egy kis ködben hire kelt:
Hogy egy szegény poéta volt, ki rólad
Úgy néha napján énekelni mert...

MIATYÁNK.

Miatyánk Isten, ki vagy a mennyekben
S a mindenséget körülöleled,
Bolygó világok fényes millióit
Fegyelmezi meg egy tekinteted,
A természetet ami hozza lázba :
A te szavad, az erők mozdulása,
Nyomon megindul mindenütt az élet.
Én hallok és megértem e beszédet.

Nem ér fel hozzád az idők hulláma,
Mely végtelenbe érve elsimult.
Egy pillantással átfutsz az időkön,
Te vagy ! Előtted nincs jövő, se' múlt.
Évezredek születnek pillanathan.
S lényed örök, egyforma, változatlan ;
Míg én fölöttem végtelenné válnak
Bús percei álmatlan éjszakáknak

E földgolyó előtted mint a porszem,
Mit elsodorhat egy lehelleted ;
S mit a parányi ember álmodik rajt,
Mégsem közömbös sohasem neked.
Mert számon tartasz minden érzést bennem,
Aggódva vesz körül figyelmed engem,
S ha istenséged fénye meg-meglobban,
Fölenged az atyai mosolyodban.

És fény sugárzik végtelen özönnel
 A te valódból mindenhova szét,
 Veled huzódik folyton egy mennyország,
 A megálmodott, boldog, csodaszép.
 Azért is hívlak suttogó beszéddel,
 Ha ég fölöttem a csillagos éjjel
 És boldogságról álmodozik lelkem:
 Miatyánk Isten, ki vagy a mennyekben...

Szenteltessék meg a neved...

Kimondni nem lehet téged,
 Nincs arra név, nincs arra szó.
 Minden névnél szebben beszél
 Virágillat, pacsirtaszó.
 És a csillag csöndes fénye
 Sejtelmeket keltő éjbe'
 Mikor kigyul, leint, nevet:
 Szenteltessék meg a neved!...

Könyvek között szenvedésben
 Ahol téged hívnak titkon,
 Ottan még a faluvégi
 Rozzant gunyhó is egy templom.
 Szegénységnek fakó színe
 Megszépül ott egyszeribe.
 Besugárzod azt a helyet:
 Szenteltessék meg a neved!...

Szólitani alig merlek,
 Hisz a neved már imádság
 S attól félek, beszennyezem
 Szeplőtelen tisztaságát.

S csak úgy halkan elsóhajtom...
 Az ártatlan gyermekajkon
 Vagyon a te legszebb helyed:
 Szenteltessék meg a neved....

Jöjjön el a te országod...

Milyen lázas ez az élet,
 Csupa harc és tülekedés.
 Nyugalomnak édes csöndje
 Olyan ritka, olyan kevés.
 S az emberek lótnak, futnak
 Nagy ivén az életútnak.
 Feledve egy szebb világot...
 Jöjjön el a te országod!

Önös érdek hajszol, űz itt
 Milliókat egymás ellen.
 Bús csalódás zokogása.
 Hallatszik a küzdelemben
 A nyomornak hideg árnya,
 Behuzódik a szobákba,
 Hol a hit gyújtott világot...
 Jöjjön el a te országod!

Hazugságok lármás szava
 Hullámszik a levegőben.
 Pusztulnak a kishitűek,
 Összeroskad az erőtlen.
 Szeretet nem ég a szívben,
 Gyűlöletté válik minden.
 Nincsenek már ideálok...
 Jöjjön el a te országod!

Hol a népek megismerik
 Egymásban a testvérlelket.
 Hol a koldus, hol a gazdag
 Jól megférnek egymás mellett
 S részt kívánnak mind a gondból...
 Amely épít, soh'sem rombol,
 Az a boldog, az az áldott:
 Jöjjön el a te országod!

Szegény ember imája.

Nincsen kincsem, nincs palotám.
 Tán sohase lesz,
 A gunyhó is, melyben lakom,
 Szalmafedeles.
 Kicsi udvarházam tája
 Minden vagyonom
 S a két kezem, mellyel egész
 Napon dolgozom.
 Verejtéket sokszor esal ki
 A nehéz dolog,
 De ellened lelkem azért
 Mégsem háborog,
 És boldogan pihenek meg.
 Ha a nap letűnt,
 Mindennapi kenyerünket
 Add meg ma nekünk.

Hófehér szint tőled kap a
 Réti lilium.
 Fölemeled azt, akit a
 Gondok súlya nyom.

Azt, ki benned bizik, veszni
 Soh'sem engeded,
 Ha szükösen is, de juttatsz
 Neki eleget.
 Dúsgazdag az asztalánál
 Oly unottan ül,
 Bár eléje annyiféle
 Drágaság kerül.
 S a gyönyörtől könyünk csordul
 Mikor mi eszünk:
 Mindennapi kenyerünket
 Add meg ma nekünk.

Ha körül vesz a kis család
 És kenyérre vár,
 Arcukon az élet színe
 Mint a napsugár.
 S új erőre izmosodik
 Lankadó karunk,
 Imádsággá válik minden
 Sóhajtó szavunk.
 A szegény sort elviselni
 Nem is oly nehéz,
 Ránk ragyog a fényes nap, a
 Megelégedés.
 A holnapért mi kétségbe
 Sohasem esünk:
 Mindennapi kenyerünket
 Add meg ma nekünk.

MÁRIA-DALOK.

Üdvözlégy Mária

Mosolygó alkonyatkor
Az erdőt járom én.
Nagy áhitatos csönd ül
A fáknak levelén,
Az erdön végig-végig
A zöld moha sötétlik,
És átsuhanó árnyak
Halk imádsággá válnak:
Ave Maria! Ave Maria!

Merengő hangulattal
Fölém borul az est
És gyöngé pirulása
Szép rózsaszínre fest
Mindent a messzeségben.
Egy-egy madár még ébren,
Mozgásba hoz falombot
Vagy imádságot mondott:
Ave Maria! Ave Maria!

Az illattól a lég most
Egész megittasul
S fáradtan megpihenve
Ül mozdulatlanul;

Szólnak az estharangok,
 És egy-egy tiszta hangot
 Magán keresztül enged,
 Mely megtöri a csendet:
 Ave Maria! Ave Maria!

Malaszttal vagy teljes...

Képed előtt leborulva
 Halkan sóhajtozik lelkem.
 Rajt az élet sok boruja,
 Verőfény nem ég felettem,
 Csak egy mosolyodat várom.
 Ez a fényes napvilágom.
 Sebet gyógyít, megvigasztal:
 Ó te teljes vagy malaszttal!

Jóságodnak nincsen párja,
 Minden szépség ott van nálad.
 Ideálok ideálja!
 Hosszan nézlek, megcsodállak.
 S mintha napsütésben járnék,
 Vonul tőlem minden árnyék.
 Amíg hívlak könyes arccal:
 Ó te teljes vagy malaszttal.

Nem volt szeny, mely hozzád ért fel.
 Nem volt árny. mely kísért volna —
 S a Teremtő két kezével
 Font koronát homlokodra.
 Legfehérebb liliomszál,
 Szebben égsz a csillagoknál,
 Melynek fénye int, marasztal:
 Ó te teljes vagy malaszttal.

Az Úr teveled...

Felhőtlen május napja ég,
 Harmat ragyog falevelen,
 S a meleg csöndbe' minden oly
 Beszédes, üde, eleven.
 Valami vágyó hangulat
 Titkon lelkem fölé borul
 S csodálom boldogságodat,
 Hisz teveled az Úr!

A tájra szelid fény omol
 Szemlátomást minduntalan,
 S izzó fehérben tündököl.
 Ma fényes ünnepnapja van.
 Vagy boldogságod fénye ez,
 Mely hull, hull szakadatlanul?
 Boldogabb nálad nem lehet:
 Hisz veled van az Úr!

Áldott vagy az asszonyok között...

Nincs hozzád hasonló
 Asszonyok közt áldott!
 Virágfakadásnál
 Szébb a mosolygásod,
 Benned Isten megszerette
 Újra e világot.

Hogyan nevezzelek?
 Nem találok szókat.
 Maga a napfénye
 Tündököl le rólad,
 Ha szólítlak, minden szavam
 Imádsággá olvad.

Oly tiszta a lelked,
 Oly fehérlő bájos,
 Lelkem éjjelébe
 Szeliden sugároz,
 Ahitattal nézek rád fel,
 Mint csillagsugárhoz.

Nem hervasztott el a
 Legsötétebb bánat,
 Mert az istenáldás
 Ott ragyogott nálad,
 S könyeidből füzte össze
 Égő koronádat...

Ó asszonyunk szűz Mária.

Csönd van. Mélységes édes csöndesség.
 Oly mozdulatlan minden lomb, fűszál.
 Derengő fénnel von be árnyakat
 S ragyog szeliden le a holdsugár.
 Mintha ezüst húr volna mindenik,
 Amelyen végig reszket halk ima:
 Ó asszonyunk szűz Mária...

A rét felől száll langyos fuvalom,
 Szétömledez az illatos meleg.
 Ezüstszin ég a házfödeleken
 S a csillagok csöndesen intenek.
 S valami néma sóhajtás fut át
 S vonul a távol hegyek ormaira:
 Ó asszonyunk szűz Mária...

A nap küzdelme rég lecsöndesült.
Nincs senki ébren már az éjszakán.
Magam virrasztok még fönny egyedül
És álmokat csókol az éj reám.
Felém lebeg egy édes tiszta kép
S lelkemnek földig kell borulnia:
Ó asszonyunk szűz Mária...

Ének a Madonnáról.

Ütszéli gunyhó fényben ég, ragyog,
Hol fáradt pásztor pihenésre tért be,
Most csodás lények omlanak le térdre,
Mint égből hullott fényes csillagok.

Az ajtó nyitva. Látható a kép.
Némán mereng rajt az álmodó éjjel.
A boldogságos asszony gyermekével
Oly megható, fenséges, csodaszép.

Szelid Madonna! dicső tiszta szent!
Nevető lelked fénye ég szemedben,
Mosolygani már nem is lehet szebben.
S e mosolygásod új időt jelent.

Egy szebb világot bontogat kezed.
A millióknak fakó tömegéből
Emelkedel ki tiszta eszményképül,
Mint nap a szürke láthatár felett.

Te lettél ég és föld között a híd,
Amelyen Isten látogat meg minket,
S te örök fénnel borítod s behinted
Az anyaságnak édes álmait.

Gátat hiába bont a szenvedély,
 Te tartod össze s mented a családot,
 Te tisztaságos, Istentől megáldott,
 Akinek lelke mindig hófehér.

Gyönyörűséges szüzi ideál,
 Te erőssége vagy a gyöngé nőnek,
 Szelid derüje némán szenvedőnek,
 Ki emberektől elhagyatva áll.

A bús homályon te uralkodol,
 Riadva foszlik szét a bűnös álom.
 Mint holdnak fénye csendes éjszakákon,
 Szelid varázsod titkon szétomol.

S amíg oltárod lesz még ideleenn,
 Az erdő mélyén, vagy fehér szobában,
 Erény a bűnnel mindig megküzd bátran,
 Dicső Madonna, szent, szeplőtelen!

Májusi ének.

Opálszinek égnek a hegytetőn,
 A néma völgybe halkán nevetőn.
 A fákról hull virágszirom.
 Suttogva nevedet hívom.
 Ó legszebb lilium.

A levegőben élet zaja szól,
 A vadgalamb felbúg a lomb alól.
 Felsőhajt hangosan a lég
 És ezer suttogó beszéd
 Lebeg, vonul feléd.

És megcsodál, neked hódol a föld.
 Mindent neved dicsérete betölt.
 — S mert szebb vagy mint a sok virág,
 Fényesebb, mint a napvilág: —
 Mond rólad most imát...

Ezer virág fakadóban...

Ezer virág fakadóban
 S odafenn pacsirtaszóban
 Selymes kárpitját az égnek
 Hozza rezgésbe az ének,
 Benne zengő imádság van.
 S tiszta lelked szent fegyelme
 Némasággal ott mereng le,
 Kék ég szelid mosolyában:
 Mária.

Boldog a te szived, lelked,
 Ott lehetsz a fiad mellett
 Csodálatos szerelmeddel
 S válnod tőle többé nem kell
 S nem huzódik árny elédbe.
 Mint a napfény szétsugároz
 A te lelked tisztaságos
 Liliomos fehérsége:
 Mária.

Alkonyodik...

Alkonyodik. Estharangszó
 Hullámozik a csendben
 S a te tisztaságos lényed
 Ragyog körül engem.

Szüz harmatos szépségednek
Nincs e földön párja.
Te vagy az én életemnek
Legszebb ideálja.

Olyan tiszta, mint a lelked,
Semmi sem maradhat,
Sem a csillag rezgő fénye,
Sem a hulló harmat.

S oly jó menekülnöm innét,
Ahol minden szennyes,
Minden dobbanásra egy-egy
Porszem ér szívemhez.

Még a gondolat is tisztább,
Mikor hozzád szárnyal,
Bevonod a lelkemet te
Fehér tisztasággal.

Mosolygásod mint a holdfény,
Oly szeliden fénylik
S a boldogság remegése
Fut szívemen végig.

Vert ezüst színével űzi
Szívemből az árnyat
S fehér liliommá lesz az
Éjsötétü bánat.

Gyümölcsoltó.

Legyen fehér, legyen tiszta
Minden itt lenn, mint te voltál,
Mint a mirtusz minden álom
És a beszéd, mint a zsoltár.
A dal is, mint estharangszó,
Imádságokat fakasszon,
Tavaszt hozó ünnepeden:
Gyümölcsoltó Boldogasszony.

Oltsd belém a tiszta vágyat,
Mely egész szívem betöltse.
Fehér kezed munkájának
Hadd legyen erény gyümölcse,
Amely termést tél időre
Egész garmadával hozzon
S elégülten rám mosolygjal:
Gyümölcsoltó Boldogasszony!

Ahányszor lelkem...

Ahányszor lelkem odajut tehozzád.
Az árnyék róla menten tova száll,
Mint hegyoromról nyári napsütésben
És játszik rajta millió sugár.

Megnyugtatóan édes a varázsod,
Ha ideálokért hajszol szívem
S benn elsimul az érzés, mint a hullám
A megpihenő mélységes vizen.

A rossz, ó, hányszor lázadik bennem
 S szemed ilyenkor énreám tekint
 Azzal a meghitt, szelid melegséggel
 S tudok azonnal jó lenni megint.

Jóság szelid derüje mosolygásod
 És szépség nincsen hozzád fogható.
 Egész a mélyig átlátszó a lelked,
 Mint verőfényben nyugodt, tiszta tó.

A szenvedésben megjelenik nékem
 Szép vízióban csillagkoronád.
 Mely új erőket vált ki könnyeimből
 S mosolygó arccal haladok tovább.

Oltalmadat, ha érzem én fölöttem,
 Nincsen kívánni valóm már egyéb,
 Veled enyém a leghivebb anya, ki
 Vezeti kéznél fogva gyermekét.

Mikor hívlak...

Mikor hívlak, érzem, hogy fölém hajolsz.
 Szép Madonna-arcod énreám tekint.
 Hófehér varázsod lengedez körül
 És a vágy szívemben tiszta lesz megint.

Mily szerencse az, hogy itt vagy én velem!
 Nem vesz erőt rajtam így a gyengeség.
 Izzó szenvedélyek lobogó tüze
 Szelid mosolyodra biztosan leég.

Bűnös gondolatok emésztő ködén
 Lelked fehérsége némán villog át,
 Mint az esthomályban szálló fuvalom
 Lengeti a rétek bús liliomát.

Liliom.

Fehér virág illik hozzád,
 Csillagfényhez vagy hasonló,
 Habár leked százszor tisztább,
 Mint fönn valamennyi bolygó.

Nincsen szó, amely kimondja,
 Mily jóságos a te leked,
 Egyetlenegy örök gondja,
 Hogy legyen, kit fölemelhet.

Csodálatos minden nálad,
 Mintha nem is földön volnál
 S a te leked, az az aldott,
 Fehérebb a liliomnál.

Mindent behint a nap...

Mindent behint a nap mosollyal, fénnel,
 Csupa sugár az ég, a levegő.
 Mi rejtve volt az alvó föld ölében,
 Mosolygó kedvvel törekszik elő.
 Amint kifeslik egy virág az ágon.
 A lég nyomába' illatos, meleg:
 Imádkozik ilyenkor a fa lombja,
 Feléd sóhajtanak távol a hegyek:
 Mária, Mária...

Lehajlik rám az almafa virága,
 Megsimogat a suttogó levél
 S bár néma csend van, himnuszokat hallok,
 Még a remegő fűszál is beszél.
 És nem tudom mért, köny szökik szemembe
 S nehéz, úgy fáj szívembe' valami
 S oly jól esik a fakadó falombbal
 A te nevedet elsóhajtani:
 Mária, Mária...

Fehér jázmin.

Száll a tavasznak legszebb imádsága:
 Nyílik a jázmin hófehér virága,
 Rólad beszélget mind, ahány virág van,
 Merengő, csendes, illatos fohászbán.

És rájuk sirja könyeit az arcom,
 A vágyaimmal is tele sóhajtom.
 Hogy imádságos illatot leheljen
 S a fehér jázmin sirjon én helyettem...

Te vagy az édes...

Te vagy az édes boldogság reménye,
 Szelid szemedben tiszta üdv ragyog,
 E csodaszép tekintet kit megérint,
 Soh'sem lesz többé itt lenn elhagyott.
 Te sötét gondok éjjelének holdja,
 Amelyen nincsen megfogyatkozás;
 Csöndes világod szent körében minden
 Oly titokzatos, fenséges, csodás...

Ó mily sötét is volna ez az élet,
 Ha fényözönnel nem hintnéd tele.
 Gyötrő, nyomasztó álmok elmultával
 Te vagy a lelkem üde reggele.
 Fölém borul az égnek tiszta kékje,
 Áhítatosan zeng pacsirtaszó,
 Új életkedvet érzek én magamban,
 Lényed varázsa oly megnyugtató.

Mikor imádkozom...

Mikor imádkozom, te jelensz meg nékem
 Ragyogó mosollyal, mint csillag az égen.
 Veled a mennyország van közelebb hozzám,
 Mert fölém hajolsz le, szépséges Madonnám.
 És ima lesz minden dobbanás szivemben
 S te nagy zavaromban kíségetesz engem,
 Ha az illendő szót meg nem is találom.
 És szívesen veszed, ha csak néma csendben
 Száll is sóhajtásom...

Hogy mi bajom nékem, még el sem is mondtam.
 Már a gyógyulásom ott van mosolyodban.
 Csüggedt szárnyaimat te újra kibontod
 S oly kicsinynek érzem a keservet, gondot.
 Mintha nem is tudna róla többé lelkem.
 A nyomasztó felhő elvonul felettem,
 Zaklatott szivembe megnyugvás tér be
 S meginog a térdem s némán, önfeledten
 Borulok elédbe...

Csak szeress...

Ha ébren, vagy álom üli szememet,
 Vagy a gondok árnya mélyen eltemet:
 Te légy fölöttem szelid biztatás,
 Örökké fényes csillagragyogás.
 A gondjaidból ne felejts ki engem,
 Hisz' ugyis ott lesz a te közeledben
 A lelkem s titkon a szivedbe les...
 Csak szeress...

Melegséget áraszt mosolyod fölém
 S könnyen erőt vesz a csüggedés ködén,
 Amelynek gyilkos mérge fojtogat...
 S felszabadul az érzés, gondolat.
 Reményt szivembe' senki ne fakasszon,
 Csak mosolygásod, tisztaságos asszony!
 Más álmképem többé soh'se lesz...
 Csak szeress.

Stella maris.

Féket velsz titokban gyarló vágyaimnak,
 Lelkem éjsötétjét bemosolygó csillag.
 Megóvsz a gonosztól, gondod van felettem,
 A nehéz napokban nem hagysz veszni engem.
 Minden pillanatban sugalmazol, intesz,
 Ha csüggedek, felém biztatón tekintesz,
 S hívsz magadhoz, bárha a lemondás fáj is:
 Ó stella maris!

A nagy küzdelemben mi lenne belőlem?
 Még ha el is buktam, sem fordulsz el tőlem.
 Átzuhan fölöttem szennyesfodrá hullám
 És vele egy egész éjszaka borul rám,

S ilyenkor velem vagy, a szavadat hallom,
 S önkénytelenül is nevedet sóhajtom,
 És remegő lelkem újra remél, vár, hisz:
 Ó stella maris!

Ó ne hagyj el engem.

Lesben áll az alkony, a nap lemenőben.
 Akácvirágillat száll a levegőben.
 Enyhébb lett a szellő. megsimogat, csókol,
 Vadgalamb sirása hallatszik a lombból.
 S mintha vele búgna és zokogna lelkem:
 Ó ne hagyj el engem!

Hangulatos csend most ereszkedik mélyen,
 Fehér akác-fürtök virágerdejében.
 Sóhajt, könyvet vissza hasztalanul fojtok,
 Fülbém borulnak a virágos lombok.
 S hívlok, minél jobban alkonyul felettem:
 Ó ne hagyj el engem!

Ha nem lehet nálad...

Ha nem lehet nálad, oly sivár a lelkem,
 Mintha soh'sem érte volna napsugár.
 Valami hiányzik ilyenkor szivemben
 S gondolatom hozzád vissza-visszajár.

Amint elrabolja lelkemet az élet,
 Tudom könybe lábad titkon a szemed,
 Mint akinek legszebb álma semmivé lett,
 S sötétülni látja az egész eget.

Vagy ha fejem gondba' búsan hanyatlik,
Hallom a közelben szived mint dobog.
És nyugodni nem tudsz semmiképen addig,
Míg csak lelkem vissza rád nem mosolyog.

A te hű szivednek semmisem oly drága,
Amit megtagadna, mindent odaád.
Körülvesz figyelmed csöndes szép világa,
Mint a szelid holdfény a bús éjszakát.

Mért késik a tavasz?...

Mért késik a tavasz? Ily sokáig hol van?
Madár dalolt máskor az orgonabokorban.
Itt voltak a fecskék, kelepelt a gólya,
Fülemile szólt, most hírt sem hallni róla...

Nem fakadoz élet változatos színben.
Nincsenek virágok, oly szomorú minden.
Napsugár alig van, sokkal több a felhő,
Didereg a fűszál, lombtalan az erdő.

Zord hideg szobában álmodozom rólad,
Kinél nem teremtett szebbet, ragyogóbbat
A hatalmas Isten. Oly egyedül állasz,
Mi hozzád hasonló, tiszta napfény már az.

Te mosolyogsz rám le egy egész tavasszal.
Hozzád menekülök, lenn mi sem marasztal
S míg a hideg szél a tájat végig rója.
Én egy szebb tavasznak vagyok álmodója...

Maradj velem...

Ki ott lakol a csillagos egekben,
 Mély sóhajokkal száll tehozzád lelkem.
 Fel-felszökik, mint fénysugár a napba.
 Hisz ideleenn úgysem lehet nyugalma.
 S terólad, tiszta szépséges Madonnám,
 Az édes álmok mosolya ragyog rám,
 Mint csillagos ég nyári éjjelen...
 Ó maradj velem...

Te tudod, lelkem mint hűz földiekhez
 És a lemondás oly nehéz, keserves,
 Hogy két szememnek könye is kicsordul,
 Amint kiestem a megszokott sorbul
 S ólalkodik a gondnak árnya folyton.
 S ha vágyaimat kell szűkebbre fognom,
 Erőt egyedül Te adsz énnekem.
 Ó maradj velem...

Múlnak, rohannak fölöttem az évek.
 Kioltvá durván fényét sok reménynek.
 És szárnyszegetten hullna le a lelkem
 S mily nagy sötétség volna is szivemben
 A lelket rabló bús csalódás mellett.
 Ha nem ragyogna rám örök szerelmed,
 Mely új reménnyel biztat szüntelen:
 Ó maradj velem...

Sugárzó álmok...

Szelid, sugalmas csendben én felettem
 Sugárzó álmok fénye szétomol.
 Te vagy a tavasz az én életemben,
 Veled a lelkem csupa szín, mosoly.

És e mosolynál szebben nem mosolygott
 A legszebb álom sem a lelkemen,
 Fáradhatatlan az anyai gondod,
 Itt vagy te mindig mindenütt velem.

Mély gyász vonul be remegő szivedbe,
 Ha engem itt lenn minden elhagyott,
 Ha rám borul az éjszakának csendje,
 Ott látom fenn az esti csillagot.
 A hajnalfényben a te mosolyod van.
 Ha szellő suttog, az a te szavad
 S tudom, a szived akkor értem dobban,
 Amikor egy-egy csillag leszalad...

Ha te nem volnál...

Hiába nyilna millió virág,
 Csak szintelen, bús volna a világ.
 Leintheznének reszketőn azok
 A fényes tűzben égő csillagok.
 Elnémulna a sejtelem szava
 És szárnyszegetten visszahullana
 A sóhajtás, imádság és a zsoltár,
 Ha te nem volnál...

Hiányzanék az égből egy darab,
 Ahonnét fényét szórja szét a nap.
 Mély bánat árja földné lelkemet
 S nem törlené le senki könnyemet,
 Örvönyre örvény meredne felém
 És koldus lenne a szívem szegény,
 Elhagyatottabb minden elhagyottnál.
 Ha te nem volnál.

HANGULATOK.

Alleluja!

A föld megrendült és remegve nyílt meg,
Hogy néked adjon pihenő helyet;
A sápadt holtak sírjukból kiléptek,
Nem mertek együtt pihenni veled
Hatalmas Isten!

És reszketően vonult a földgolyón át
Egy érzés: Isten nyugszik odalenn.
Szent sírhalommá vált a föld, fölötte
Szép csillagok lobogtak fényesen
Bús ravatali fátylakép...

És nyugtalan sóhajtások lebegtek
Virágokon, olajfalombokon.
Az ámulás, bűnös ítélet lelke
Bujkált az égbe nyúló halmokon
Vigasztalan, sötéten...

De szétnyílt az éj komor kárpitja,
A föld is megnyílt újra
S a hajnalfénynél szebb sugár fakadt.
Ragyogva járt be száz világokat:
Alleluja!...

Amerre jártál, szomjazó ajakkal
Lecsókolád a fájó könyveket.
A nyugtalannak békét osztogattál,
Begyógyítottál száz nehéz sebet
Egy kézvonással.

Szavad bocsánat volt a vétkezőhöz.
 A kétkedőnél míveltél csodát.
 S nehéz, álmatlan éjszakákon titkon
 Áldó kezed' imára kulcsolád
 Boldogságunkért esdve csak...
 S utadon mégis vakmerőn kísérté
 Szidalmazás, gúny lépteid nyomát.
 Az elemeknek lázadó dühében
 Végig bejártad a nagy Golgotát,
 Vérezve, nyílt sebekkel...
 A fájdalomból egy zajongó tenger
 Volt Tereád borulva...
 De minden hullám rajtad megtörött;
 S ragyogtál, mint Nap tengerek fölött...
 Alleluja!

Tavaszi szellő langy fuvalmát érzem.
 Rügyet kibontva zöld lombot nevel.
 Az élet lüktet az egész világon,
 A gép forog, percig sem szünetel
 Nagy munkazajban.
 S a küzdelemnek izzó műhelyében
 Hány kéz hanyatlik le erőtlenül!
 Merész álmoknak fényes világából
 Sok bús felejtés éjébe merül
 S mint hullócsillag eltűnik...
 Magasztos eszmék bátor hirdetője
 Gúnyos kacajra sok léhát fakaszt.
 És hány apostolt üldöztek halálra,
 Aki érezni tud, nem értik azt
 S reá követ dobálnak.
 Ó mily sötét, vigasztalan is volna
 A küzdelemnek útja!...

De  lsz nagy Isten,  des Jézusom
 s glori d lebeg a sirokon:
Alleluja...

A téli est leszállt...

T li est leszállt...
Ruganyos, l gy fauteuilben  lve
A gazdag bágyadtan pihen,
Nem hallik semmi nesz be hozzá,
Szolg i lépte nesztelen.

Kristályos csillár tündökölve
D s fénysugárt vet szerteszét.
De mintha most e fény zavarná,
Lehunytja mind a két szemét.
A l g is illatos, termében
Minden selyem, minden arany;
S e fénynek, ragyogásnak mégis
Csak árnya van, b s árnya van...

F sult unotts g  lt szivére,
Nem hozza kedvre semmi sem.
E szép világnak annyi üdve
Előtte egy sem idegen...
Betöltött vágyai nyomában
Nem ébred többé soha más.
S mint  sszel sz nt hagyott virágra —
Eljött a gyászos hervadás.

E f ld  volt a szíve, lelke,
De cserben hagyta most ez  t
S már látja r mes k p gyanánt a
Hideg, magányos temetőt.

És jéggé fagy a vér szívében,
 Vigasztalót seholsem lát.
 Mert nem jutott soh' sem eszébe
 Imádni Istenét, Urát...

A téli est leszállt...
 Szegényes kunyhó ablakán át
 A mécs halványan pislogat
 S a felhomályban sorba' látszik
 Az asztal, láda, ágy, fapad...

Nehéz küzdelmes nap lehunyván
 A ház ura most megpihen
 S a nyugalomnak édes üdve
 Derülten ül szemeiben.
 Családja, mint a fecskéfészek
 Sok-sok fiókja — csicsereg.
 S kerges kezével szeli nékik
 A kemény barna kenyeret.

Mohó vágy csillog a szemekben.
 Oly édes a kenyérfalat...
 S a szél füttyöl, dudolgat ott künn,
 Jökedvűen táncol, szalad.
 S elkomolyodva hallgat aztán —
 Hallik az estharang szava —
 És mintha szent templommá válna,
 Megcsendesül a kis szoba.

Mind térdre hullnak és imára
 Im kulesolódnak a kezek.
 S fölöttük — szinte látható lesz —
 Az Istenáldás ott lebeg...

Imádkozás után nyugodtan
 Pihenni tér kicsiny s a nagy
 S álmukban is még fel-felhangzik:
 «Miatyánk, ki mennyekbe' vagy...»

Szent István királyhoz.

Dicső nemzetünknek legelső királya
 Hatalmas apostol. szent István király!
 Hozzád száll szivünknek esdeklő imája.
 Nem hallgat szavunkra itt lenn senki már.
 Előtted kiöntjük bánatunk', keservünk',
 Míg síró szemünkben fájó könny remeg:
 A hitnek nemtője szép hazánkból eltűnt,
 Nézd, milyen sivár lett büszke nemzeted.

Első magyar király, csillagunk az égen!
 Megtagadnak téged hűtlen fiaid.
 S mert nem telik kedvük igaz tiszta fényben,
 Lerontják lelkednek legszebb álmaid.
 Ami lángra gyújtott győzelmes csatákon,
 Ami szegény néped kincse, vigasza,
 Megtépi, kiértja, ha kell bármi áron,
 Újkori pogányok megvadult hada.

Nem ez az az ország, amelyet itt hagytál,
 Nem ezt ajánlottad imádban te fel?
 Az az örökdő szem reá nem figyel már,
 Mert védelmet többé tán nem érdemel?
 Ezredéves ünnep örömmámorában
 Elfogja szivünket néma fájdalom.
 Oly sokan vigadnak széles e hazában.
 Csak te nem örülhetsz, szép magyar honom!

Rideg kalmárszellem uralg most hazánkon,
 Piacra viszik ki lelkünk kincseit.
 S csak annak az első személynek ne ártson,
 Mindegy, ha alatt jár, mi tette hevit.
 Ó nem így volt egykor! — A magyar nemzetnek
 Mindig volt varázsa, igaz jelleme,
 Amely félvilágot ámulatba ejtett
 S mely megvédte, bármi támadt ellene.

A multnak csodáin méléz el a lelkem:
 Kigyulnak előttem fényes csillagok
 És gyönyörrel érzem, büszkeséggel telten,
 Hogy magyar hazának a fia vagyok.
 Nem veszhet el e hon, melyet törhetetlen
 Erővel alkottak óriás karok.
 Hisz merénylet vón' a Gondviselés ellen,
 Ha leronthatnák azt gyász-epigonok...

Új ezredév nyílt meg... Hazám szent királya!
 Hallgasd meg imánkat, néped esdekel;
 S míg annyi hibánkat vérző szívünk bánja,
 Szép honunkat újból ajáljad te fel;
 Önts tüzet a csontba, hassa út velőnket,
 Vedd föl újra nehéz honi gondjaid':
 Kik ellenünk törnek, vész söpörje őket
 S ragyogjon fel újból csillagunk, a hit.

Dal a boldogságról.

Megjelen sz titkon száz és száz alakban,
 Arcod ígézön mosolyog.
 S mind részt kívánnak bűvös csókjaidból
 Az emberek, a koldusok...

A szív terólad szövögeti álmát,
 Ott vagy mint édes sejtelem.
 S mégis valóság soh'sem lesz belőled.
 Csak vágy maradsz te szüntelen.

A milliónyi emberáradatban
 Felragyog képed itt vagy ott;
 Mint csillogó gyöngy hullámok ölében
 Mikor a tenger háborog.
 S amint felé nyulsz reszkető kezekkel,
 Legott a mélybe visszahull
 S föléje zúgó rémes mormolással
 Egy egész nagy tenger borul...

Hiába biztat álmaidnak fénye,
 Lobogjon büszkén bár erőd,
 Leroskadsz végre, mást nem érve el, csak
 A néma, gyászos temetőt.
 S helyetted százan folytatják a munkát,
 Az üdv, gyönyör itt mit sem ér.
 Hulló könnyektől keserűvé válik,
 Mint rabkenyér, mint rabkenyér...

Nagy Istenednek menj el templomába.
 Hagyd el a dőre álmokat.
 S megtisztul omló könnyeid patakján
 A vágy, a szálló gondolat.
 Mint sas hegyormán, megpihensz — tapasztva
 Hideg márványra homlokod.
 S megérted, hogy kik imádkozni tudnak:
 A boldogok, a boldogok...

Vallomás.

Uszom az élet forgatagján,
 Kegyetlen árja elragadt.
 A kénye-kedve szerint vet, hány
 S nincs perc, amely nyugalmat ad.

Mily sok reménnyel megrakottan
 Kezdtém az élet útjait.
 Dicső álmokkal telve voltam
 S szívemben tiszta volt a hit.

Erőm is volt a küzdelemhez ---
 Tudtam, hogy küzdés vár reám —
 S hogy a jutalma majd siker lesz,
 Mily sokszor is megálmodám...

Elöttem édesen mosolygott
 Száz biztató szép ideál.
 Felém káprázatos fényt ontott.
 Mint csillag nyári éjszakán.

Remegve szállt a lelkem érte,
 Hittém, elérni is tudom.
 Szemem a földet nem is nézte...
 S elbuktam ime fél úton.

Az ember oh beh álnok, csalfa!
 Kiben csak bízam, elhagyott,
 Más meg a véremet akarta...
 Szegény lettem, koldus vagyok!

Éltünt előlem a csodás fény;
 Hiába nézek szerteszét.
 Vergődöm itt e föld göröngyén,
 Hol minden oly sötét, sötét...

S mint vadgalamb viharos éjben —
 Felsír a lelkem szüntelen:
 Adj hitet, álmodt újra nékem,
 Ne hagyj el engem, Istenem!

É l e t.

Még egyet rándul minden izma
 S örökké néma lesz az ajk;
 Leteszik aztán hideg sírba
 S nem érez ott már földi bajt.
 A szám nagyon kis körben fogynak csak.
 Világban észre sem veszik
 S az emberek tovább bolyongnak.
 Időjük míg le nem telik.

A küzdés egyre tart szüntelen,
 Csak a szereplő közbe más.
 S a végtelen nagy küzdelemben
 Oly megszokott e változás;
 A bűn, erény mind megmaradnak.
 A vágy, az eszme, gondolat...
 Csak folytatása minden annak.
 Mi lángra gyújtott másokat.

A koldus féltve őrzi rongyát,
 A gazdag pihen bíborán.
 A hősök büszkén vérük' ontják,
 Más rabul ejt a tudomány.

Egész világot rejt magába'
 Az emberész és abban él
 S ha sírja kész, csak akkor látja:
 Mily messze-messze még a cél.

Elmulnak évek, ezredévek
 S a kép csak egyre ugyanaz.
 Egyik gyönyörben, dúsan élhet,
 Kolduskenyéren él amaz.
 De a föld szürke, változatlan,
 Bár millióknak sírja lett.
 A fény, az árny nem látszik abban,
 A sírban nincs különbözet.

Csak küzd az ember, hajtja vágya
 S az égen égnek csillagok.
 Egyik lehull, de már utána
 A másik újra felragyog.
 Csillagsugarban, annyi fényben
 Oh mily sötétség volna itt!
 Nem volna ki út semmiképen:
 Ha nem ragyogna fel a hit.

Viharban.

Viharzik rémesen;
 Az orgonának oly kuszált a lombja.
 Szép lila bimbók hullnak szomorún.
 A narcist is fehér hó földre nyomja
 S a gyöngyvirágra fagyos jég borul.
 Szegény virágok...
 Egy szép tavasznak vagyon most halála,
 Fehérlik rajt' a hideg szemfedő!
 A gyilkoló kéz ép szíven találta.
 Oly szomorú e virágtemető...

S kégyetlenül a vihar mindent tépdél,
 Remény helyébe lopva lép a gond.
 Amit az ember munkált két kezével,
 Rajt pusztulásnak árnyéka borong.
 És zúgva zúg a tomboló vad orkán,
 Rémes haragja mindent eltemet
 S míg visszadübörg hangja a hegy ormán,
 Ijesztő kép megrázza lelkemet :
 Sötét tömeg verődik búsan össze,
 Rongyokba burkolt sápadt emberek.
 Felsír a szél s üvöltés hangzik közbe
 Túlharsogóan viharzó szelet :
 Kenyeret!...

I h l e t.

Lopva, titkon jöttél, nem vettelek észre,
 Beszöktél szívembe, legyen újra része
 Abból a gyönyörből, mely tevéled támad
 S melyre úgy fölenged szívemben a bánat.

Újra itt vagy, érzem, hangulatos óra!
 S tán hogy a hüllenség vétkei lerója,
 Százszoros gyönyörrel övez körül engem
 S édesen sugalmaz az ihlet szívemben.

Nem köszöntlek váddal, panasz-szavam nincsen,
 Az érzem egyedül, te vagy gazdag kincsem.
 Bolondos ábrándnak nem tartalak többé,
 Csak azt kérem, maradj velem mindörökké.

Kertemben ülök...

Kertemben ülök én most egymagamban,
 Nem hallom ide a világ zaját.
 Egy vadgalamb sír csak s zokog az ágon
 S jázmin virága szórja illatát.

Imádkozik körülém minden itten
 S imádkozássá változik dalom!
 Ki számkivetve vagy az emberektől:
 Fönségedet én itt csodálgom...

Zsoltár.

Tied a bércek felhőt érő orma,
 Mely némasággal meredez feléd,
 Mint egy megkövült hódolat, imádság
 S elfogódásban fennakadt beszéd.
 De ha leomlik viharoknak árnya
 S döbbentő villám fénye villog át,
 Megindul szava komor bércoromnak
 És dörgi bűgva égő himnuszát.

Tied a völgy, hol lankás sárga rétek
 Felett a párás lég oly álmatag
 S alig verődik át halvány színével
 Rohanó hegyi ezüstös patak.
 S ha déli napnak verőfénye árad,
 Megnyílik menten lenn a völgytorok
 És meleg illat száll a levegőben
 S ezernyi színnek mosolya lobog.

Tied az erdő, hol zöld mohás mélyben
 Huzódik meg a templomi homály.
 S a lombokon át áhítatos csöndben
 Tekint be egy-egy reszkető sugár.
 Itt mintha örök szellemjárás volna,
 Halk suttogással van tele a lég
 S a fülemile névtelen keservvel
 Zokogja bele fájo énekét.

Tied a csillag, mind-mind valamennyi
 Fölém boruló millió világ
 S ha alkonyul, egyetlen mosolyodra
 Égővé lesz a csillagmiriád.
 S a mindenségnek fényes forгатagján
 Parányi folt csak e fekete föld.
 Tied a mélység széles láthatára,
 Tied a tér, mit nagy lényed betölt.

Tied az erő, amely szétsugárzik.
 Tied az élet, tied minden itt.
 S ki nélküled szakad a küzdelembe.
 Utat magának örvényekbe nyit.
 S mind hasztalan álmodja büszke göggel,
 Hogy lába már fönn egeket tapos:
 Mint hulló csillag sötét mélybe szédül...
 Borulj le, ember s légy alázatos!

Karítász.

Szeretetet csak az hirdessen.
 Ki maga is szeretni tud.
 Azok előtt, akik szeretnek.
 A csillagokhoz visz az út.

A szeretet megedzi harcra
 A szárnyakat, miket kibont
 S nem hozza lankadásba mélység,
 Sem a széles nagy horizont.

A koldús rongya nem riasztja,
 Néma panaszt is jól megért.
 Meg nem szédíti semmi pompa,
 De sírni tud a könyekért.

Nem vérzik el teoriákon,
 Hanem keze menten kinyul,
 Fakasztva szomjat üző forrást
 Emberszivek szikláibul.

Ködobálásra föl nem szisszen
 És eltűri a gúnyszavat
 S mint nap, mely szüntelen sugárzik,
 A szeretet csak ad, csak ad...

Nincs indulat nemesebb, tisztább,
 Nincs tüzláng égőbb, fényesebb,
 Nincs balzsam, melytől biztosabban
 Gyógyulna be ezernyi seb.

Alázatos, lemondó, néma
 S ha kell, mint pálma oly erős,
 Szint vet a múlt idők mohára,
 Halandóságot is legyőz.

Valami fény a csillagokból,
 Valami nagy örök varázs,
 Egy szebb világba betekintő
 Szent vízió: a karitás.

Szóváltás.

Acélos szürke égnek háttérében
 A fehér templom fel magasba szökken
 És sárga fényt vet hideg fala vissza
 Finoman omló csendes párás ködben.

Benn' a sziveknek gyulad imádsága,
 Meleg lobogó lángja nagy tüzeknek
 S zokogó vágjak, nehéz sóhajtások
 A mindenségben tova tűnnek, vesznek.

S az emberek szétmennek megnyugodva,
 Mint elsimul vihar után a tenger.
 Érzik, valami történik velük most,
 Hogy szót váltottak a nagy végtelennel...

Vágják az erdőt.

1.

Felhőtlen tiszta ég ragyog
 Sugárzó fenn a hegyorom.
 S lehulló halk finom színek
 A lombtalan faágakon.

Az erdő mohón fogja fel
 A téli napnak sugarát.
 S a fagyos tiszta levegőn
 Az álmok fénye suhan át.

De néha egy fa felriad
 Hangos sikollyal valahol:
 S a fényes hideg csenden át
 Fejszecsapások hangja szól...

II.

Szikrázik szét a faszilánk,
 A fejsze elevenbe vág.
 S remegve tompa hangot ad
 Lombsuttogás helyett az ág.

A törzs még egyszer meginog
 És gyökerében megszakad
 Egy puha fészek lezuhan,
 Hullatva pihe szálakat.

A munkás arca felragyog,
 Mert jól sikerült a dolog.
 Míg délen árnyas lomb alatt
 Egy vadgalambpár felzokog...

Ablakomon alkony fénye reszket...

Ablakomon alkony fénye reszket.
 Esti árnyak hullanak szobámba
 Nesztelenül, könnyű libbenéssel
 S összefolynak növekvő homálynak
 Alaktalan sötét tömegével.
 Alakomon alkony fénye reszket.

Lassan-lassan elsötétül minden.
 Egy ideig bár küzd odakünn még,
 Mély álmoság nehezül a tájra,
 Ködbe vész előtte templom, utca
 S lecsukódik fáradt szempillája...
 Lassan-lassan elsötétül minden.

S a csillagok lenevetnek halkan.
 Fáradtan dől a test pihenésnek.
 Szökve járnak szellemek a tájon,
 Csókolásuk nyomán itt is, ott is
 Fakadóban egy-egy édes álom.
 S a csillagok lenevetnek halkan...

Meddő ez az élet...

Meddő ez az élet, hogyha nincs szivedben
 Vágy, amelyre véred lobog hevesebben,
 Mely előtted lángol, hogy kövessed fényét.
 S csak ha e küzdésnek édes üdvét érzed
 És az elért célnak gyönyörét megérted,
 Akkor tudod még csak, hogy mi ez az élet.
 Elragad magával az életnek árja,
 Örömét, keservét előtted kitarja.
 Keresztül uszol a zajgó forgatagban
 S napjaid eltűnnek árnyéknál gyorsabban.
 Üres lesz a szived, lelked marad kába,
 Míg elérsz az örök sötét éjszakába.

Koldusnak születél, vagy fény, pompa vár rád,
 Ne hagyd kialudni szived édes álmát.
 Mert a fényt növeli színben és erőben,
 Nem hagy elmerülni unottan, erőtlén.
 Nyomorodban pedig biztatón, fényesen
 Átragyog fájdalomcsapó lecsurgó könyveden.
 Öntudatos küzdés emelhet fel téged
 S bárha a küzdelem kinosan megtépett.
 Vérző sebed nyomán megújult vágy támad,
 Féltn őrzött kincsesé változik a bánat.
 Teremtész magadnak egy egész világot
 És gyönyörrel tölt el saját alkotásod.

Excelsior!

Mint nap, ragyogva, fényesen
 Keltél föl oh nagy Istenem!
 Rajtad a megdicsőülésnek
 Glóriája volt,
 Amelynek fénye a világon szétomlott,
 Bejárva hegyet és mély völgyeket.
 Meghódolt nyomban tenger nép neked.
 Mind leomlottak a kereszt előtt.
 Királyoknak is csak te adsz erőt,
 Aki legyőzted a halált...
 S e győzelem erője vagy magad,
 Hisz te teremted a világokat.
 Hol minden porszem téged áld.
 S évezredeknek távoli kódét
 Keresztül fényli csillagunk,
 Mely nélkül minden oly nagyon sötét:
 Excelsior! Föltámadunk!

Keresztet oly nehéz nagyon!
 Leroskadol is utadon.
 S amerre lépsz, piros vér fest meg
 Minden porszemet,
 Nem lát vigasztalót sehol bágyadt szemed.
 Előtted olyan hosszú még az út!
 S e nagy világon minden oly hazug!
 Mint pók, szövö a hálót álnokul —
 S a szent igazság le a porba hull
 És mintha veszve volna már —
 Arcodra véres utcapor tapadt.
 Úgy látszik. föld, ég, minden megtagad.
 Sötétre vál a napsugár —

El is temettek; ánde hasztalan.
 Ünnepe minden vasárnapunk,
 Az igazságnak szent erője van:
 Excelsior! Föltámadunk!

Egy ideáloed volt neked!
 Szabaddá tenni népeket,
 Minő még nem volt itt e földön
 Soha senkisé.
 S véres bilincset hordtál mégis kezeden.
 A nép meghurcolt mint szegény rabot...
 Szivednek ez legjobban fájhatott.
 Megvittad a legnehezebb tusát.
 Megírtad a szabadság himnuszát,
 Mely így kezdődik: «Miatyánk...»
 És széjjeltéptél minden láncszemet
 S imádkozón ejtik ki szent neved!
 Király és koldus egyaránt...
 A sziklasír, mit Isten elhagyott,
 Nekünk reményünk, vigaszunk:
 Világssabadság napja felragyog...
 Excelsior! Föltámadunk!...

Ascendit...

Itt volt mi köztünk, szent a föld pora.
 Szent a virág, mely rajta nyil, tenyész.
 A lég, az illat, dal, mely száll tova...
 Mindent körülleug szentelt ihletés.
 Az ámulatba vész a gondolat,
 Szemem a fényes égbe néz, tapad,
 Ascendit...

Felhő takarta, fényes, tiszta, szép.
 Kéjjel csókolta azt a napsugár.
 S csillogva hullott minden cseppje szét,
 Mint csendes éjjel hulló csillagár.
 Gyönyörtől rezgett a virágkehely,
 Virág virágnak azt susogta el:
 Ascendit...

Fenn a hegyormon maradt kis csapat
 Mereneő arccal méláz csendesesen.
 S míg tekintetük éghez nő, tapad,
 Egy anya zokog halkán idelelni;
 Bús árvaságnak gyásza ül szemén.
 Érzi, hogy most lett igazán szegény:
 Ascendit...

Itt volt közöttünk... S foly a küzdelem,
 Nincs nyugalom, az ember fut, rohan.
 A küzdés pálmát nehezen terem,
 A sivár élet csüggedést fogan.
 Szemem hiába néz itt lenni s kutat,
 Csak ő mutatott biztos célt, utat:
 Ascendit.

Pünkösd.

Szentlélek Isten!
 Tüzlángot hoztál egykor a szivekbe,
 A csüggedőkből hősöket teremve
 És lángra gyuladt az egész világ.
 Szentté avatta a szívet a szikra,
 Amelynek fényét szomjazón felitta,
 Mint napsugárt a lankadó virág.

Felzúgó orkán kelt viharzó szárnyon,
 Villám cikázott át a nagy világon,
 Remegtek mind a bálványistenek.
 Az élet bennük fellobbant utólszor
 S helyettük ott állt tizenkét apostol
 Sugárzó arccal a romok felett.
 És millió nép egy imába olvadt,
 Nem félve attól, bármit hoz a holnap,
 Nyílt bár előttük száz halálnak torka,
 Köszönték egymást boldogan mosolyogva —
 Fejükön fényt sugárzó mirtus —
 «Dicsértessék a Jézus Krisztus!»

Szentlélek Isten!

Kevély az ember és eszére büszke
 S a lázadásnak zászlaját kitűzte.
 Szegény a hitben s az imára rest.
 Mi büszkesége volt a nemzeteknek,
 Melynek tövébe boldogokká lettek:
 Oltárokon meginog a kereszt.
 A földiekért szívünk lánggra lobban
 S elbizakodva e nagy babilonban,
 Saját erőnkkel lelkünk oly merész.
 Te örök eszmék hű sugalmazója,
 Boldog, kinek szívét lelked megóvjá!
 Eltéved nélküled az emberész.
 Csókolj reánk sugalmazó erőddel
 Szent ihletet. Szentlélek Isten jöjj el!
 Oh légy előttünk lángoló tűzoszlop.
 Vezess mindenkit, aki elbolyongott.
 S mely nélkül nem tud boldog lenni:
 Tanítsd az embert meg szeretni.

Úrnap.

Ki millió világot alkot,
 Habár egyikre sem szorul;
 Szemléli itt a földi harcot,
 Mint küzd az ember botorul;
 Aki az emberi szivekbe
 Törvényt villámsugárral írt
 És egykor Izraelt vezette
 A rémes pusztaságba' kint,
 Ki próféták szavában ihlet
 És elveszi a bűneinket:
 Ez úrnapon itt jár e földön.
 Amely sötét, siralmas börtön.
 Boruljatok le minden!
 Most jön az Isten...

Ragyogjon fényben minden utca.
 Örömtüzek csillogjanak.
 Legyen fénytenger minden útja,
 Amerre majd az Úr halad.
 Új dalt! amelynek párja nincsen.
 Melyre a föld is megremeg.
 S özönnel dús virágot hintsen
 Ártatlan, tiszta lánycsereg;
 Csak a szűrő tövis ne érje!
 Hisz ugyanis elfolyt már a vére...
 Csituljon csenddé mind a lárma.
 Az utca is templommá vál' ma.
 Boruljatok le minden!
 Most jön az Isten...

Nem néz a suhogó selyemre,
 Ha nincs szivedbe' tiszta hit...
 Földhöz ragadt ne szégyenelje
 Rongyos ruha foszlányait.
 A kérvényt — mely szived imája —
 Bátran feléje vetheted.
 S bár ő az ég és föld királya,
 Bántalmad még se' lesz neked.
 Maga hajol hozzád a porba,
 Hogy fölemeljen égi sorba;
 És olvasatlan szórja széjjel
 A kincseket pazar kezével...
 Boruljatok le minden!
 Most jön az Isten...

Október 6.

Dicső nagy vértanuk!
 Ti lángoló betűk hazám egén!
 S mit az utód olvas le onnan,
 Nevekből álló hősi költemény,
 Mit nem lehet megírni jobban;
 S ki olvassa, imádkozik...
 Van-e dicsőbb hon e világon,
 Melyért egyszerre tizenhárom
 Az életével áldozik?...

Halottak napja van...
 Nagy hősök árnyai lebegnek itt.
 Meghaltak, mert nagyon szerettek;
 Így lesz en ez a világ végeig.
 Ki hős, az mind hordoz keresztet

S kislelkű nép jólétben ül.
 Magasztos, tiszta áldozatra,
 Amelyért önvérét folytatja:
 Nagy lélek képes egyedül.

Szívünkben ég a gyász.
 Vad ágyúdörgés, harci zaj között
 Ha történt volna hős haláltok,
 Nem sírna úgy szívünk a mult fölött,
 Nem is kísértne minket átok,
 Mit visszafojtani oly nehéz.
 De mind kizöldült a bitófa,
 Szabaddá lett e nép azóta,
 Betelt a tenger szenvedés...

Szabad vagy már, magyar!
 Borulj le hát az anyaföldre,
 Csókold meg e szent temetőt,
 Hogy visszaszívd e csókkal tőle
 Az elhantolt csodás erőt,
 Mely tégedet hőssé avat.
 Kezedben lángpallos suhogjon
 S mint kerub, üzd te vissza folyton
 Ki bántja szabadságodat.

Halottak napján.

Bolyongok künn a temetőben.
 Mint aki keres valamit.
 Egész fénytenger van előttem,
 Halottak napja van ma itt.

Száll illata a sok virágnak,
A tavasz ide költözött.
S az emberek, mint néma árnyak,
Libegnek a sirok között.

Lehull az egyik bűgva, sírva,
A hegedő seb felszakadt.
A másik némán néz a sirra
És köny csak lelkében fakad...

Bús szellő fájó sóhajt hordoz,
Mely fájdalomból születik.
S felszáll a fényes csillagokhoz
S remegve néz le mindenik...

Sötétlő, néma bánatommal
Csak én vagyok itt idegen.
Hol megpihent az én halottam,
A sirt hiába keresem.

S reám borul csak annál jobban
A gyász felhője feketén.
És meghuzódom egy sarokban,
Hol nincs virág, nincs gyertyafény.

Egy elhagyott sir van clöttem
S imádkozom valakiért.
Az anyai szív messze tőlem;
Így is megért, így is megért...

TARTALOM.

	Oldal		Oldal
Szurszum korda	5	Szegény ember imája	62
Az ideál	6	Üdvözlégly Mária... ..	67
Hiszek feltámadásban	7	Malaszttal vagy teljes	68
Mikor majd a rügyek fakadoznak	8	Az Úr teveled	69
Legszebb himnusz	9	Áldott vagy az asszonyok között	69
Kredó	9	Ó asszonyunk szűz Mária	70
Eukarisztia	11	Enek a Madonnáról	71
Őszi hangulat	12	Májusi ének	72
Glória	17	Ezer virág fakadóban	73
Szent fényedet	17	Alkonyodik	73
Sugalmas óra	18	Gyümölcsoltó	75
Megjelsz, ha hívlak	18	Ahányszor lelkem	75
Ahányszor fölkereslek	19	Mikor hívlak... ..	76
Télen	20	Liliom	77
Szobámban ülök	20	Mindent behint a nap	77
Lumen perpetuum	21	Fehér jázmin	78
Husvét	22	Te vagy az édes... ..	78
Lemondás	23	Mikor imadkozom	79
Csak látogass meg... ..	24	Csak szeress	80
Szabadba vágyom	25	Stella maris	80
Új zsoltár... ..	25	Ó ne hagyj el engem	81
Ima	26	Ha nem lehet nálad	81
Isten	27	Miért késik a tavasz?	82
Esdekles... ..	28	Maradj velem	83
Menni, menni	29	Sugárzó álmok	83
Örök vágy	30	Ha te nem volnál	84
Gép dübörög	31	Alleluja	87
Vasárnap	32	A téli est leszálít	89
Sok szenvedésből	37	Szent István királyhoz	91
Ecce homo	38	Dal a boldogságról... ..	92
Golgota	39	Vallomás	94
Mater dolorosa	40	Élet	95
Ürfelemutatás	41	Viharban	96
Ite, missa est	42	Ihlet	97
Mizerére	42	Kertemben ülök	98
Tristitia	43	Zsoltár	98
A porban	44	Karitás... ..	99
Ave Rex	44	Szóváltás	101
Magdolna — Heródes	46	Vágják az erdőt	101
Hélet	46	Ablakomon alkony fénye reszket	102
Felelmetesen	51	Meddő ez az élet	103
Karácsony	52	Excelsior	104
Te Úr vagy	53	Ascendit	105
En Istenem	54	Pünkösöd	106
Miatyánk	59	Ürnap	108
Szenteltessék meg a neved	60	Október 6.	109
Jöjjön el a te országod	61	Halottak napján	110

Ára 2 kor. 40 fillér.
